6/11/2003.

గీతా సందేశము

శ్రీఅరవిందుల 'గీతా వ్యాసములు' లోని

చివరి అధ్యాయము

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక నవంబరు 2003

శ్రీఅరవిందుల రచనలను చదివే విధానం

(శ్రీమాత సలహా)

ఈ పారాయణంవలనగాని, లేక శ్రీఅరవిందుల విస్తారమైన ఏ ఇతర రచనలనుండిగాని లాభమును పొందవలెననిన నీవు అవలంబించవలసిన పద్ధతి – నీ చైతన్యము నంతను ఏకము గావించి, పఠనాంశమునందు లగ్నము చేసి, సావధానచిత్తుడవై యుండుము. మనస్సులో చెలరేగు ఆలోచనలను కొంచెమైన అదుపులో పెట్టుము – పూర్తిగా మౌనము గావించిన మరీ మంచిది – మనస్సును నిశ్చలము గావింపుము. మెదడులో యెట్టి స్పందనలు లేకుండా జేయుము. బుద్ధిని స్థిరపరచుము. అప్పుడు చిత్తమంతయు కుదుటపడి, అద్దమువలె, లేదా నిస్తరంగతటాకోపరితలము పగిది అచంచల మగును. ఇక నీవు చదివిన విషయములు నీ మనస్సువలన వికలము జెందక తిన్నగా నీ అంతరాళములోనికి ప్రవేశించును. చాలాకాలం తరువాత, ఆ లోతులనుండి, తిరిగి పైకుబికి తేటతెల్లముగా విదితమగును. ఈ జ్ఞానము, మామూలుగా చదివి తెలుసుకుండేదానివలె గాక, లోనుండి విదితమగు జ్ఞానజ్యోతివలె ప్రకాశించును.

ఇటుల చదివినయెడల నీ గ్రహణశక్తి అత్యుత్తమస్థాయినందుకొనును. అటులగాక మామూలు పద్ధతిలో – మనస్సు ఒక ప్రక్కన ఆలోచనలతో సతమతమవుతూ – చదివినయెడల, ఆ చదివిన విషయము నప్పటికప్పుడే అర్థము గావించుకొన యత్నించును. అప్పుడందులో నిక్షిప్తమైన శక్తి, జ్ఞానము, ఆ పరమ సత్యమంతయూ నాలుగింట మూడు వంతులు వృథా యగును. మరొక విషయము, నీలో వికసించిన ఈ జ్ఞానజ్యోతి, నీ ఉనికి నంతటను వ్యాపించి, దానిని తేజోమయము గావించును.

(*CWM* Vol. 10, p. 7)

అనువాదము: డా. ఆర్.యల్.యస్. శాస్త్రి

(అర్క సౌజన్యముతో)

విషయసూచిక

6/11/20

ఉపోద్ఘాతము

మన జ్ఞానభాండారము లయిన వేదములు, ఉపనిషత్తులు, భగవద్గీతలను శ్రీఅరవిందులు తన యోగనేత్రముతో దర్శించి అందలి రహస్యములను, వారి అమూల్యమైన వ్యాఖ్యానములతో సహా మన కందజేసారు. వాటిని చూసిన యెడల మన కనేక విషయములు తెలిసి, కనువిప్పు కలిగి, మన జీవితమును గురించి తీవ్రమైన జిజ్ఞాస కలుగుతుందనటంలో ఏమాత్రం సందేహం లేదు. ఆయన గీతా వ్యాసంగాన్ని సుదీర్ఘమైన 48 అధ్యాయాలలో కొనసాగించారు. దాని సారాంశము గీతాసందేశము అనే పేరుతో చివరి అధ్యాయంలో మన కందించారు. దానిని చదువుకుంటె మనకి దేవుడు, సృష్టి, మానవజీవితము, దాని నిజస్వరూపము, అతని కర్తవ్యము, గమ్యము, సాధన ఒకటేమిటి అనేక విషయములు తెలియగలవు. అది మనిషిని దీర్ఘసుషుప్తి నుండి తట్టిలేపి కార్యోన్ముఖుడిని చేస్తుందనటంలో ఏమాత్రం సందేహం లేదు. తెలుగులో కనువదించటంలో సాధ్యమైనంతవరకు నలుగురికి అర్థమయ్యేటట్లు సరళమైన భాషలో చేయుటకు ప్రయత్నించాముగాని ఎంతవరకు కృతకృత్యులమయ్యామో తెలియదు. ఏ సందేహం వచ్చినా, స్పష్టంగా అర్థం కాకపోయినా ఆంగ్లమూలము చూడండి.

సంపాదకుడు

శ్రీఅరవిందుల రచనలను చదివినపుడు మెరిసే మెరుపులు

(శ్రీఅరవిందుల 'సావిత్రి' నుంచి)

...when the mantra sinks in Yoga's ear,
Its message enters stirring the blind brain
And keeps in the dim ignorant cells its sound;
The hearer understands a form of words
And, musing on the index thought it holds,
He strives to read it with the labouring mind,
But finds bright hints, not the embodied truth:
Then, falling silent in himself to know
He meets the deeper listening of his soul:
The Word repeats itself in rhythmic strains:
Thought, vision, feeling, sense, the body's self
Are seized unalterably and he endures
An ecstasy and an immortal change;
He feels a Wideness and becomes a Power,
All knowledge rushes on him like a sea:
Transmuted by the white spiritual ray
He walks in naked heavens of joy and calm,
Sees the God-face and hears transcendent speech:...

(*SABCL* Vol. 29, p. 375)

గీతా సందేశము

శ్రీఅరవిందులు

జీవితమంటే ఏమిటి?
కర్మలయొక్క నిజస్వరూపమేమి?
ముక్తజీవికి కర్మలవసరమా?

'మన మెందుకు జీవించాలి' అనే ప్రశ్నకు నీకు తెలిసిన జ్ఞానాన్నిబట్టి నువ్వు సమాధాన మిస్తావు. మరి గీతాచార్యుడు ఏమంటాడో చూద్దాము. మానవజన్మ కేవలం దేశకాలములనే ప్రహరీ గోడల మధ్య బంధించబడిన ఒక తాత్కాలిక ఉదంతము మాత్రమే కాదని, కొన్ని నిమిషాలు మాత్రమే గాలిలో ఎగిరి చచ్చిపోయే కీటకము వంటిది కాదని, అనంతకాలంలో వర్తించే ఓ మహత్తరమైన, వైభవోపేతమైన దైవాంశ సంభూతమని అంటాడాయన. — సంపాదకుడు

"మానవజీవితము ప్రకృతిపరమైన ప్రక్రియ మాత్రమే కాదు. ఒక క్షణమునకో, సందర్భమునకో, తరమునకో, యుగమునకో సంబంధించినది మాత్రమే కాదు. అది సర్వకాలములకు సంబంధించిన నిత్యసత్యప్రణాళిక. ఆత్మీయవ్యాసంగము. ఆత్మను అభివ్యక్తపరచు అనంత కార్యకలాపము. జీవాత్మ పరమాత్మను చేరుటకు సాగించు దివ్యసాధన. మానవజీవితమునకు విశ్వవిభుని అనంత ప్రణాళికతో అనుబంధమున్నది.

"జీవితలక్ష్యము కేవలము జీవించుట మాత్రమే కాదు. మనము జీవించునది మనకొఱకు మాత్రమే కాదు. పరమాత్ముని కొఱకు కూడ. ఆయన పరమలక్ష్యసాధన కొఱకు కూడ. ఆయన దివ్యసంకల్పము రూపుదాల్చుటలో ఉపకరణముగ ఉపయోగపడుటకు కూడ. జీవాత్మ పరమాత్ముని అంశయే.

"జీవనవ్యాసంగము కేవలము తిని తిరుగుటకు కాదు — అది జీవితమున ఒక సాధారణాంశ మాత్రమే — బాహ్యప్రయోజ

నములు సాధించుటకు గాని భవిష్యత్తులో బంగరుటూయలలో ఊగితూగుటకుగాని కాదు; ఆత్మజ్ఞానమును పొంది ఆత్మోపల బ్ధిని ఆత్మసాక్షాత్కారమును సిద్ధించుకొనుటకు.

నీ నిజస్వరూపము

"ఇది భగవంతుని సృష్టి ప్రపంచము లోని ప్రతివస్తువుకు, జీవికి ఒక ధర్మ ముంటుంది. అది మానవ మానసమునకుగాని, ఆలోచనలకుగాని అంతుబట్టునది కాదు. అది అంతరంగికము. సృష్టికర్త మీదను, ప్రకృతి గతమైన జీవుని మీదను ఆధారపడి వుంటుంది. ***పర మోన్నతమైనది, అంతరంగిక అగాధాలలోనిది అయిన నీ నిజ స్వరూపమును కనుగొని తదనుగుణంగా జీవించుటయే నీ పర మధర్మము;*** అంతేగాని బాహ్యాప్రేరణలను, పరిస్థితులను ప్రమా ణములను అనుసరించి కాదు. అంతవరకు నీ జీవితము, నీ కర్మలు దోషభూయిష్టములై ఒక సమస్యగా మిగిలిపోవును.

"నువ్వు నీ నిజస్వరూపమును కనుగొని, ఆ పరమసత్య మును దర్శించి, దాని ప్రకారము నివసించినపుడే ఈ సమస్య పరిష్కారమౌతుంది; కష్టములను, అవరోధములను అధిగమించి, నీ నిజస్వరూపమైన దైవాంశమునందు ప్రవర్తించినపుడే దివ్య కర్మలను నిర్వర్తించగలవు. నీ ఆత్మను తెలుసుకొనుము. అది దైవమే అనియు, ఇతరుల ఆత్మలతో ఏకమే అనియు, దైవము లోని ఒక భాగమే అనియు ఎరుగుము. నీకు తెలిసిన జ్ఞానము నందు జీవించుము. నీ ఆత్మలోను, పరాప్రకృతిలోను జీవించుచు, దైవసంపర్కము జెంది దైవమువలె మెలగుము. మొదట నీ సర్వ కర్మలను, వర్తనములను నీలోని పరమోన్నతదైవానికి, పిదప ప్రపంచములోని పరమోన్నత దైవానికి బలిదానంగా సమర్పిం చుము. చివరకు కేవలం నీ కర్మలనే కాక, నీ ఉనికి యావ త్తును, నీ సమస్తమైన చర్యలను ఆయన ఇచ్ఛానుసారము, ప్రపం చంలో ఆయన ఇచ్ఛను నెరవేర్చుటకై, పరమాత్మకు, విశ్వాత్మకు సమర్పించుకొనుము. ఇదియే నేను నీకు చూపిస్తున్న మార్గము; ఇది తప్ప మరో మార్గ మేదియు లేదని చివరకు నీకే తెలిసిపో తుంది".

మనిషి ద్వంద్వ స్వరూపము – కర్మలను నిర్వహించునదెవరు?

జీవితాన్ని గురించిన రెండు విభిన్న దృక్పథాలను గురించి భగవద్గీత ఏమంటోందో చూద్దాం. నీ నిజస్వరూపమును కని పెట్టి నీలో దాగివున్న దైవాన్ని గురించి తెలుసుకోవటం అంత సులభమైన విషయం కాదు. ఒక వేళ నీ మనస్సుకు తెలిసినప్పటికి నీ స్వరూపాన్నంతా పూర్తిగా దానితోనే నింపివేసి, నీ కర్మలన్నింటిని దాని ఆధ్వర్యము క్రిందకు తెచ్చి, దానిచే నిర్వహింప చేయుట కూడ అంత తేలిక కాదు. *నీ చేతన అంతా ఆ జ్ఞానముతో మారుమ్రోగాలి. నీ ఉనికి, నీ సత్త్వము, నీ బ్రతుకు, నీ ప్రకృతి యందెల్లడల అది తప్ప వేరొండు వస్తు వుండరాదు.* నీ జీవితము, అందలి చర్యలు నువ్వందుకున్న చేతనాస్థాయిని బట్టి వుంటాయి. నీ శ్రద్ధను బట్టి, నువ్వు నిరంతరం దేనిని గురించి ధ్యానము చేస్తుంటావో, బాహ్యప్రాపంచిక విషయాలపై నీ దృష్టి ఏ విధంగా వుంటుందో నీ వ్యక్తిత్వము కూడ అలాగే వుంటుంది.

అయితే మానవచైతన్యము రెండు విధాలుగా వుంటుంది. బాహ్యస్వరూపము ఒకటి, అంతరంగిక సత్యమొకటి. నువ్వు కేవలము పైకి కనపడుతున్న రూపమే అని తలచినట్లయితే అది అజ్ఞానపు బ్రతుకే. ఆత్మజ్ఞానమును పొందినయెడల దివ్యజ్ఞానములో ఓలలాడుతూ వుంటావు.

మానవుని బాహ్యస్వరూపము

మానవుని బాహ్యస్వరూపము (శరీర మానసాదులు) ప్రాకృతము. ఆ ప్రకృతియొక్క రూపురేఖలేమిటో మనం తెలుసుకోవాలి. ప్రకృతి అనగా ఒక శక్తి. ఈ అస్థిపంజరమును నడిపించునది ప్రకృతి. ఈ జగత్తును సృష్టించునది ప్రకృతి. అయితే మనిషికి ఈ బాహ్యజగత్తుకుగల సంబంధమేమిటి? ఈ సంబంధము మనస్సు, ఇంద్రియముల ద్వారా నడుస్తుంది. అందుకనే ప్రకృతి వాటిని సృష్టించింది. అహంకారము (ego-sense) ద్వారా తను వేరు అనే భావం కలుగుతుంది. తన

మనస్సు, శరీరము వాటి కార్యకలాపముల నంతా నడిపించునది ఈ అహంకారమే. మనిషి తనకి స్వేచ్ఛ వున్నదని అనుకుంటాడు. కాని 'నేను' అనుకునే ఈ దినుసుకు స్వతంత్రించి ప్రకృతి నధిగమించే శక్తి ఎక్కడిది? తను కూడ ఆ ప్రకృతి చేసిన బొమ్మయే కదా.

He attributes indeed a certain freedom to his personal will, the will of his ego; but that in reality amounts to nothing, since his ego is only a sense which makes him identify himself with the creation that Nature has made of him, with the varying mind and life and body she has constructed. His ego is itself a product of her workings, and as is the nature of his ego, so will be the nature of its will and according to that he must act and he can no other.

మానవుని అంతఃస్వరూపము

అయితే ప్రకృతి నధిగమించే మార్గమున్నది. తనలో ఆత్మ ఒకటున్నది. అది ప్రకృతి కాదు – పురుషుడు. సృష్టి యనగా ఈశ్వరుని శక్తియే, ఆయన క్రియారూపమే. ప్రకృతి యనగా పురుషుని శక్తిస్వరూపమే.

In this inner reality the truth of existence is no longer Nature but Soul and Spirit, Purusha rather than Prakriti. Nature herself is only a power of Spirit, Prakriti the force of the Purusha. A Spirit a Self, a being one in all is the master of this world which is only his partial manifestation. That Spirit is the upholder of Nature and her action and the giver of the sanction by which alone her law becomes imperative and her force and its ways operative. That Spirit within her is the Knower who illuminates her and makes her conscient in us; his is the immanent and superconscient Will that inspires and motives her workings. The soul in man, a portion of this Divinity, shares his nature. Our nature is our soul's manifestation, operates by its sanction and

embodies its secret self-knowledge and self-consciousness and its will of being in her motions and forms and changes.

అనువాదకులు: దయానిధి, ఆర్.ఎల్.ఎన్. శాస్త్రి

మానవుని నిజస్వరూపము

మానవజీవితంలో మార్పు రావాలంటే అతని మనస్సు మారాలి. ఆ మార్పు ఊరికే పైపై మెరుగులు కాదు. మనస్సుయొక్క స్వరూపమే మారాలి. ఇంతటి బృహత్తర పరిణామ మెలా సాధ్యము? నువ్వు జ్ఞానమును మనస్సులో దర్శించినంత మాత్రాన సరిపోదు. అది నరనరమునకు, రక్తమాంసములకు కూడ పట్టాలి. అదెలా సాధ్యము? సాధ్యమేనంటారు శ్రీఅరవిందులు. అంతేకాదు దివ్యాచార్యుడు కూడ "This is the great change and transfiguration", runs the message of the Godhead in man, the Avatar, the divine Teacher,..." అంటూ ఈ విధమైన పరిణామాన్నే సూచిస్తున్నట్లు తోస్తుంది. *సంపాదకుడు*

మానవుడు బౌద్ధికజీవి. తన నిజస్వరూపమును గురించి బుద్ధితో తెలుసుకొనజాలడు. ఎందుకంటె అతడు కేవలం బాహ్యేంద్రియములలో చిక్కుకొని, బాహ్యజీవనములో నిమగ్నమై అదే సర్వస్వమని అనుకుంటాడు. తన అంతరంగిక వ్యక్తిత్వమును గురించి తనకు తెలియదు. ఎప్పుడైతే ఈ ప్రాకృతిక జీవితము నుండి వెనుదిరిగి అంతరంగిక సత్యమును దర్శిస్తాడో అప్పుడతనికి కనువిప్పు కలుగుతుంది. అప్పుడిక జీవితపు స్వరూపమే మారిపోతుంది. ఈ మామూలు శారీరక జీవితం కూడ అతి విశాలమౌతుంది, the largeness of a divine, immortal and spiritual Power. మన చేతన ఈ మనోప్రాణికములతో సతమౌతున్నది కాక అనంతమైన దివ్యచైతన్యమౌతుంది. నీ జీవితము, నీ బుద్ధి, కర్మలు కూడ అహంకారముతో మూసుకొనిపోయిన ఒక వ్యక్తివి

కాకుండా దివ్యజీవనమై, దైవేచ్ఛయే, దైవకార్యమే నీ ద్వారా నెర వేరుతుంది. ఈ పనులు చేయునది నీవు కాదు – వైశ్వానర్వయ పురుషుడు, సర్వగతమైన ఆత్మ, నీ ద్వారా యదేచ్ఛగా ప్రవ ర్తించే పరమేష్ఠి.

ఈ పరివర్తనమునకు అర్హులెవరు?

"ఇదియే మహాపరివర్తనము మఱియు రూపాంతరము" అని చెప్పి, మానవునియందలి భగవంతుడు, అవతారపురుష డగు దివ్యగురువుయొక్క సందేశము ఇంక యిలా సాగుతుంది. "ఇందు నిమిత్తమే నేను విశిష్టులను పిలుచుచున్నాను. పోతే ఎవరు ప్రకృతినిర్మిత కరణముల అజ్ఞానమునుండి మఱలించి, తమ ఇచ్ఛను అంతరాత్మయొక్క గభీరతను అనుభవమునకును, లోపలి ఆత్మ మఱియు సత్తను గుఱించిన వాని జ్ఞానమునకును, భగవంతునితో దాని సంపర్కమునకును, పురుషోత్తమునిలో ప్రవే శింప దానికిగల శక్తికిని త్రిప్పుదురో, అదిగో వారు విశిష్టులు. ఈ విశ్వాసమును, ఈ మహత్తర నియమమును ఆమోదించు వారందరును విశిష్టులే, 'ఇష్టులే'. ఏ మానవబుద్ధి తన అజ్ఞానమ నుండి జనించిన అస్పష్టరూపములందును, అర్ధప్రకాశములందును, మానవుని మానసిక, స్నాయవిక (nervous) మఱియు దైహిక విభాగముల అస్పష్టతర అభ్యాసములందును సక్తమై యుండునో, అట్టి బుద్ధికీ ఆమోదము మిక్కిలి కఠినమే; కాని ఒక్కసారి ఆమో దింపబడునేని అది యొక సునిశ్చిత, సముద్ధారక మహామార్గ మగును. కారణము, అది మానవసత్తయొక్క యథార్థ సత్యముతో ఏకము మఱియు అభిన్నము, మఱియు నది అతని ఆంతరతను మఱియు పరమప్రకృతియొక్క యథాభూత వ్యాపారము.

ఈ రూపాతంరము ఎలా జరుగుతుంది?

"కాని ఇది చాల పెద్దమార్పు. ఒక మహాపరివర్తనము" నీ సమస్త సత్తాప్రకృతులను పూర్తిగా మఱలించి, మార్చివేయునిదే, దానిని సాధించజాలవు. అందు నిమిత్తము సర్వోన్నతునికి, దేని

కినిగాక సర్వోన్నతునికి మాత్రమే, నీ ఆత్మ, నీ ప్రకృతి, మఱియు నీ జీవితములయొక్క సంపూర్ణ నివేదన మావశ్యకమగును. కారణము, ఆ పరమునికొఱకే నీవు సర్వమును ధరించవలెను. దేనినైనను, అది భగవంతుని యందున్న రూపమున దప్ప, భగవంతుని ఒక రూపముగాదప్ప, భగవంతునికొఱకుదప్ప, నీవు ఆమోదించ గూడదు. అటులే ఒక నూతన సత్యమునకు ప్రవేశ మిచ్చుటావశ్యకమగును. అనగా తాను మఱియు పరులు, విశ్వము మఱియు భగవంతుడు, అంతరాత్మ మఱియు ప్రకృతులను గుఱించిన ఒక నూతనజ్ఞానము దిశగా, ఒక ఏకతా జ్ఞానము దిశగా, వాసుదేవః సర్వమను జ్ఞానము దిశగా నీ మనస్సుయొక్క సంపూర్ణ పరివర్తన మావశ్యకమగును. ఈ జ్ఞానము మొదట బుద్ధియొక్క ఒక ఆమోదముగా నుండును గాని, చివరికది ఒక అంతర్దర్శనమగును, ఒక చేతన యగును, అంతరాత్మయొక్క ఒక శాశ్వత స్థితియు, దాని క్రియాధారము నగును.

ఈ పేరాకు ఆంగ్లమూలము:

"But the change is a very great one, an enormous transformation, and it cannot be done without an entire turning and conversion of your whole being and nature. There will be needed a complete consecration of your self and your nature and your life to he Highest and to nothing else but the Highest; for all must be held only for the sake of Highest, nothing accepted except as it is in God and a form of God and for the sake of the Divine. There will be needed an admission of new truth, an entire turn and giving of your mind to a new knowledge of self and others and world and God and soul and Nature, a knowledge of oneness, a knowledge of universal Divinity, which will be at first an acceptance by the understanding but must become in the end a vision, a consciousness, a permanent state of the soul and frame of its movements.

ఈ రూపాంతరము ఎలా జరుగుతుంది?

“ఈ నూతన జ్ఞానమును, అంతర్దర్శనమును, చేతనను తన క్రియాహేతువును, ఏకమాత్ర క్రియాహేతువు గావించుకొనునట్టి సంకల్పమును ఆవశ్యకమగును. మఱియునది అనిష్ఠము, పరిమిత మునగు ఒకానొక క్రియాహేతువు మాత్రమే గాక, ఏ కొలది ఆవశ్యక ప్రకృతికృత్యములకో, ఒక సాంప్రదాయక సిద్ధికి సహాయకముగా దోచునట్టి, ఒక మతప్రవృత్తికి ఉచితమగునట్టి ఏ కొలది వస్తువులకో, లేక ఒక వైయక్తిక విముక్తికో సంబంధించిన క్రియాహేతువు మాత్రమే గాక, సమమగు ఆత్మచే చేపట్టబడి, భగవంతుని కొఱకును, సర్వభూతహితార్థమును చేయబడు సర్వమానవ క్రియకును హేతువు గావలెను. ఇంకను పరమపురుషుని గోరు ఒక అనన్య ఆకాంక్షయందును, దివ్యపురుషుని పట్ల ఒక అనన్య ప్రేమయందును, ఒక అనన్య భగవదారాధనయందును హృదయమును పెకెత్తుటయు ఆవశ్యకమగును. మఱియు నిట్లు ప్రశాంతము, ప్రకాశపూర్ణము చేయబడిన హృదయము సర్వభూతముల యందునుగల భగవంతుని ఆలింగనము గావించుకొనుటకు దాని విశాలీకరణమును ఆవశ్యకమగును. చివరకు తానిపుడున్న రూపమున మానవునికే అభ్యాసగత మఱియు సాధారణ ప్రకృతిగలదో, అది ఒక పరమ మఱియు దివ్య ఆధ్యాత్మిక ప్రకృతిలోనికి మాఱవలెను. ఒక్క మాటలో నేది ఏకకాలమున ఒక పూర్ణజ్ఞానయోగము, ఒక పూర్ణసంకల్పము మఱియు దాని కర్మయోగము, ఒక పూర్ణప్రేమ, ఆరాధన మఱియు భక్తియోగము మఱియు సంపూర్ణసత్త, దాని సర్వవిభాగములు, శక్తులు, స్థితులు మఱియు గతులయొక్క ఒక పూర్ణ ఆధ్యాత్మిక సిద్ధియోగము – ఇవి యన్నియు నగునో అట్టి సమగ్రయోగము ఆవశ్యకమగును.

అందుకవసరమైన జ్ఞానము

“అయితే బుద్ధి అంగీకరించవలసిన, అంతరాత్మ విశ్వాసము ధరించవలసిన, మనో హృదయ ప్రాణములకు వాస్తవము,

సజీవము జేయబడవలసిన ఈ జ్ఞాన మేది యగును? అది తమ ఏకతయందును, సమగ్రతయందును పరమాత్మ మఱియు పరమ సత్తయొక్క జ్ఞానమగును. ఏ ఏకమాత్రుడు నిత్యుడో, తన సవ్యక్తిక మఱియు నిర్వ్యక్తిక భూమికల కావలనెంతో పైనుండునో, ఎవనినుండి ఇది యంతయు ప్రభవించునో, నానావిధ ప్రకృతి యందును, ఆమెయొక్క అసంఖ్యాక రూపములందును అభివ్యక్తము చేయునో, అట్టి ఏకేశ్వరుని జ్ఞానమది. తర్వాత ఆ ఏకేశ్వరునియొక్క ఏ నిర్వ్యక్తిక, సనాతన, అక్షరపురుషరూపము గలదో దాని జ్ఞానమది. ఈ అక్షరపురుషుడు మనము ఆత్మ యని పిలుచునట్టి శాంత, అనంతవస్తువు. ఈ క్షణభంగుర, బాహ్యజగత్తుయొక్క రూపములు, శక్తులు మఱియు పర్యవసానముల గాఢసంకులమునందును ఈ ఆత్మ చలించదు, మాఱదు, మాఱిపోదు. చివరకు ఆ ఏకేశ్వరునియొక్కయే, అదే సమయమున ప్రకృతి యందు క్షణక్షణము మారుచునట్లు గన్పించు ఏ క్షరపురుషుడు మఱియు శక్తిరూపము గలదో, దానియొక్క జ్ఞానమది. ఈ క్షరపురుషుడు అంతర్నివాసిగా నుండి, ప్రతిరూపమునకు సరిపడునట్లు తన రూపమును మార్చుకొనును మఱియు తన శక్తియొక్క ప్రతి అంతస్తునకును, ప్రతి అంశమునకును, ప్రతిక్రియకును అనురూపముగా తనను దిద్దుకొనును. ఈ పురుషుడు ఈ సమస్తముకంటెను సదా అనంతగుణంబు లధికుడయ్యును, ఈ సమస్తము నగుచు, చరాచరములందును, విషయి విషయములందును, అంతరాత్మ మఱియు మనఃప్రాణద్రవ్యములందును, ప్రతిసత్త యందును, ప్రతిశక్తియందును, ప్రతిజీవితమునందును నివసించును.

భగవంతుని పూర్ణస్వరూపము

"సత్యముయొక్క ఏదో యొక పార్శ్వమునే అభిమానింతువేని, నీవీ యోగసాధన చేయలేవు. నీవు అన్వేషించవలసిన భగవానుడు, నీవు కనుగొనవలసిన సర్వాత్మ, నీ అంతరాత్మ ఎవని సనాతనాంశమో, ఆ పరమ పురుషుడు ఏకకాలమున ఈ మూడు (క్షర, అక్షర, ఉత్తమములు) నై యున్నది. ఒక పరమ ఏకతయందు

వానిని నీ వేకకాలమున ఎరుగవలెను. ఏకకాలమున ఆ మూడింటిలోనికి నీవు ప్రవేశించవలెను, మఱియు సర్వస్థితుల యందును, సర్వవస్తువుల యందును ఆ ఏకేశ్వరునే దర్శించవలెను. అతడు ప్రకృతియందు నివసించు క్షరపురుషుడు మాత్రమే యగుచో, అపుడొక శాశ్వత, విశ్వమయ సంభూతి (ప్రవాహము) మాత్రమే యుండును. నీ విశ్వాసమును, జ్ఞానమును ఆ పార్శ్యమునకే పరిమితము గావింతువేని, నీ వ్యక్తిత్వమును, క్షణక్షణము మాఱుచుండు దాని రూపములను ఎప్పుడును దాటిపోజాలవు; ఆ పునాదిపై నీవు సర్వదా ప్రకృతిభ్రమణములందు చిక్కుకొని యుందువు. కాని నీవు కాలమునందలి అంతరాత్మ – క్షణముల పరంపర మాత్రమే గావు. నీలో నీ వ్యక్తిత్వప్రవాహమునకు ఆధారముగా నుండు ఒక నిర్వ్యక్తిక ఆత్మ గలదు. అది భగవంతుని వ్యాపక, నిర్వ్యక్తిక తత్త్వముతో ఏకము, అభిన్నము. మఱియు నీ నిర్వ్యక్తికతా సవ్యక్తికతల కావల అగ్రగణ్యుడవై, ఇచ్చటి నీ సత్తయొక్క ఈ రెండు నిత్యధ్రువములపై నాధిపత్యము వహించును. సనాతన పరాత్పర సత్తయందు నీవు సనాతనుడవు, పరాత్పరుడవునై చెలంగుదువు".

అనువాదము: డా॥ ఆర్.ఎల్.ఎన్. శాస్త్రి, చెలసాని నాగేశ్వరరావు
('గీతా వ్యాసముల' నుండి)

"A perfect perfection comes only by living in the supreme and the whole Divine. Then the soul of man is united with the Godhead of which it is a portion; then it is one with all beings in the self and spirit, one with them both in God and in Nature...

Sri Aurobindo

దైవం అంటే

కేవలం ఆద్యంతరహితమైన అమూర్త ఆత్మయేనా? నిజానికి మనం ఎవరం? ఎలా ఉండవలసి ఉంది?

దైవము సృష్టిజాలములో అమూర్తంగా మాత్రమే వ్యాపించి లేడు. ప్రతిజీవిలోను ఒక ప్రత్యేక రూపంలో మూర్తీభవించి కూడ వున్నాడు. కాబట్టి మనమాయనను అన్ని రూపాలలోను దర్శించాలి. జీవితంలోని ప్రతిక్షణము ఆయనను సాక్షాత్కరించుకోవాలి. జీవితాన్ని తిరస్కరించటమో లేక ఏదో కాలక్షేపంగా గడపటంలో అర్థం లేదు – వ్యర్థం నీ కంతకంటె చాల ముఖ్యమైన పాత్రను దేవుడు నిర్దేశించాడు. కాబట్టి ఆయన చేతిలో నువ్వొక అస్త్రమువై ఆయన కార్యమునకు నిమిత్తుడవు కమ్ము.

– సంపాదకుడు

"చేష్టగాని, సృష్టిగాని లేకపోవడమే ఆద్యంతరహితమైన అమూర్త ఆత్మలక్షణమని, అదే పరమసత్యమని – ఇలానే అనుకుంటూ ఉంటే – ఈ ప్రపంచమే కాదు – ఈ ప్రపంచంలోని నీ ఆత్మ కూడా వట్టి భ్రమే అవుతుంది కదా! మిగతా అంశాలతో ఏమాత్రం సంబంధం లేకుండా నీ విశ్వాసాన్ని, నీ విజ్ఞానాన్ని ఆత్మయొక్క ఈ ఒక్క లక్షణానికే పరిమితం చేస్తే – అప్పుడు ఇక జీవితాన్నీ, అలాగే నీ కర్మల్నీ ఉపసంహరించుకోవటమే శరణ్యం.

కాని నిజానికి అలా కాదే! ఈ ప్రపంచంలో భగవంతుడు వాస్తవం. అలాగే ఈ ప్రపంచంలో నువ్వూ వాస్తవమే కదా! ఈ ప్రకృతీ, నువ్వూ కూడా ఆ సర్వేశ్వరుని శక్తులే! ఆ పరాత్పరుని రూపాలే! అంతే తప్ప మరోటి కానేకాదు. కాబట్టి ఈ కర్మల్నీ, ఈ జీవితాన్ని అంగీకరించాలే గాని తృణీకరించకూడదు.

ఈ ఆత్మ పరమాత్మతో ఏకమై, ఆ సౌరభాన్ని గ్రహించడంవల్ల, ఆ దైవత్వంలోని సనాతన అంశమే ఆయనపట్ల అనంత

మైన ప్రేమగాను, అపారమైన ఆరాధనగానూ మారి, నీ ఆధ్యాత్మిక వ్యక్తిత్వాన్ని ప్రదీప్తం చేస్తుంది. నీ జీవితాన్ని, అసలు ఎలా ఉండాలో అలా మలుస్తుంది. నువ్వు దైవకార్యాలకు ఒక పరికరంగా, ఒక వాహికగా, ఒక దివ్యశక్తిగా రూపొందగలవు. నిజానికి అలానే వుండాలి.

కాని, ప్రస్తుతం జరుగుతున్నదేమిటి?

అజ్ఞానంవల్ల అయేతేనేమి, అపరిపక్వతవల్ల అయితేనేమి, నిమ్నప్రకృతివల్ల అయితేనేమి నీలోని ఆ దైవత్వం నాశనం కావడానికి నీ అహమే కారణం అవుతోంది. కాబట్టి ఆ సర్వోత్తముని ఆత్మలక్షణమైన దివ్యశక్తిని నింపుకుని, ఆయన ఆదేశాలకూ ఆయన కార్యక్రమాలకు ఒక వాహనంగా నీ జీవితాన్ని రూపొందించుకోవాలి. అలా రూపొందించుకోవడంలో అహంవల్ల ఏ మాత్రం అపకారం జరక్కుండా జాగ్రత్తపడాలి. తెలివిగా మసులుకోవాలి.

ఇలా చేస్తే నీ జీవితపరమసత్యాన్ని తెలుసుకొని ఆ బాటలో మనుగడ సాగించగలవు. భగవంతునితో సంపూర్ణ సమైక్యతను సాధించగలవు. లోపరహితమైన పూర్ణయోగమంటే ఇదే!

సర్వోత్తముణ్ణి తెలుసుకో

"భగవంతుడంటే – ఈ సకల దృశ్యప్రపంచానికీ అతీతమైన నిత్యుడు. కాలం, ఆవరణా, ప్రేరణా వంటి వాటి పరిమితులకే కాదు అసంఖ్యాకమైన గుణాలకు లక్షణాలకు సైతం అతీతుడు. ఆయనే పురుషోత్తముడు. అలా అన్నంత మాత్రాన ఆ దివ్యసనాతనుడు ఐహిక సంబంధం లేనివాడని అర్థం కాదు. ఈ ప్రపంచంనుండి, ఈ ప్రకృతినుండి, ఈ జీవకోటినుండి విడిపోయి కేవలం ఏకాకిగా ఉంటాడని భావించకూడదు.

ఆయన నిర్గుణ పరబ్రహ్మ. సకల మూర్తిమత్వాలూ కలిగి ఉంటాడు, అమూర్త ఆత్మగానూ ఉంటాడు. ఆయనే ఇక్కడి చైతన్యమూ, ప్రాణమూ, పదార్థమూను, ఆత్మా ఆయనే, ప్రకృతీ ఆయనే! ఇంతెందుకు – సృష్టిలోని చిత్రవిన్యాసములన్నీ ఆ పర

మాత్ముని అనంతమైన దివ్యసంకల్పాలే. ఆయన సర్వశక్తిమంతుడు. He is the supreme transcendent Spirit and all comes into manifestation from him and are his forms and self-powers

ఆయన ఇక్కడ ఏకైక ఆత్మగా ఉండడంవల్ల సమానత్వం, వ్యాపకత్వం, నిస్వార్థంవంటి లక్షణాలు కలిగి ఉంటాడు. సర్వ మానవుల్లోనూ, సమస్త జంతువుల్లోనూ, ఆఖరికి సకల వస్తువుల్లోను అదృశ్యంగా ఉంటాడు. ప్రకృతి ధర్మమూ, శక్తీ కూడా ఆయనే అవుతాడు. ఆయనే పరమాత్మ. మిగతా ఆత్మలన్నీ ఈ ఏకైక దివ్యాత్మలో ప్రజ్వలించే నిరంతర జ్వాలలే!

ఆ పురుషోత్తముడే ఇక్కడ ఆత్మల్లో ఉన్నప్పుడు పురుషుడు అవుతాడు. కాబట్టి ప్రతీ ప్రాణిలోనూ నాశరహితమైన కొన్ని దివ్యాంశాలు ఉంటాయన్న మాట. అన్ని రూపాలకు ఆయనే స్రష్ట; ఆయనే అధినేత. సకల లోకాలకు, వాటి జీవకోటికి ఆయనే అధినాధుడు. సమస్త చర్యలను ప్రభవింపజేసే సర శక్తిమంతుడు ఆయన. అయినా వేటికీ కట్టుబడి ఉండడు. మళ్లి క్రియ, కృషి, కర్మత్యాగం చేయునదీ ఆయనకే.

అన్నిటిలోనూ ఆయనే ఉంటాడు. అన్నీ ఆయనలో ఉంటాయి. అన్నీ ఆయనే కాగలడు – అన్నిటికీ అతీతంగానూ ఉండగలడు. సృష్టించనూ గలడు – ఆ సృష్టికి బంధింపబడకుండానూ ఉండగలడు.

సర్వోన్నతుడైన ఆ భగవంతుడు అవతారమూర్తిగా అవరోహణం చెందుతాడు. విభూతుల రూపంలో ఆయన శక్తిని పంపిస్తాడు. ప్రతీ వ్యక్తిలోనూ అదృశ్యంగా అలరారే దైవత్వం ఆయనే. మానవులు ఆరాధించే సకల దేవతలూ కేవలం ఆ ఏకేశ్వరుని వ్యక్తిత్వాలు, రూపాలు, నామాలు, మూర్తీభవించిన మనోరూపములు మాత్రమే.

ప్రపంచం పరమాత్ముని అవతరణ

"భగవంతుడు తన చైతన్య సారం లోంచి, అనంతసత్తనుండి ఈ ప్రపంచాన్ని ఆవిర్భవింపజేశాడు. అంతే కాదు. సాక్షాత్తు తను కూడ అనేక రూపాలలో అవతరి

స్తాడు. ఈ సకల వస్తుజాలము ఆయన శక్తులే. ఆయన రూపాలే! ఈ లీలలకు అంతం అనేది ఉండదు. ఆయనే అనంతుడు కదా! ఇక ఆయన లీలలకు మాత్రం అంతం ఎలా ఉంటుంది?

ఈ సమస్త విశ్వంలో అనంతకాలంలో జరిగే అనంత సృష్టిలో ఎటువంటి పక్షపాతంగాని, ఆధిక్యతగాని, స్వపరభేదం గాని లేకుండా సర్వే సర్వత్రా సమంగా వ్యాపించి ఉంటాడు. ఇటువంటి సర్వసమాన నిర్మలాత్మకు ప్రత్యేకంగా చర్యలేవీ ఉండవు. అయితే వ్యక్తుల, వస్తువుల చర్యలకు మాత్రం ఆ పర మాత్మ నిర్మమకారమైన బాసటగా ఉంటాడు.

సంకల్పంవల్ల మాత్రమే ఈ జగత్తులోని చర్యలను, సర్వ నిర్ణయాలను చేసే విశ్వచైతన్యంగా, కాలచైతన్యంగా ఆయన పురు షోత్తముడే! ఆయనకుగల బహుముఖ శక్తిసామర్థ్యాల ద్వారా ఈ జగత్కార్యాన్ని నిర్వహిస్తాడు. ఆ చైతన్యశక్తినే మనం ప్రకృతి అంటాం. ఆయన ఈ సర్వజగత్తుకీ సృష్టి స్థితి లయకారకుడు. అంతే కాదు. అన్ని జీవుల హృదయాల్లోను ఆయన అధివసించి ఉంటాడు.

అలా అదృశ్యశక్తిగా ఉంటూనే – అక్కణ్ణుంచే ప్రకృతి గుణంలోనూ, నిర్వహణలోను కొన్ని లీలలను ప్రదర్శిస్తాడు. ఈ సకలజీవకోటిని వాటి వాటి స్వభావాలకు తగ్గట్టు ప్రత్యేకంగా విడివిడిగా రూపొందిస్తూ వాటిలో క్రియాశీలతను ప్రవేశపెడ తాడు. జీవుని హృదయంనుంచే ఇవన్నీ నిర్విహిస్తున్నా, విశ్వంలో ఉన్నట్లుగానే ఆయన లీలలు ఉంటాయి. ఏ మాత్రం తక్కువ కావు. అదే ఆయన దివ్యత్వం ప్రత్యేకత. పరమాత్ముని నుండి తొలుత ఆవిర్భావం పొందిన దివ్యత్వం ఇదే. సమిష్టిగాను, వ్యష్టి గాను, సుస్థిరంగా జరిగే ఆయన అవతరణే విశ్వాన్ని సంక్లిష్టమ యంగా చేసింది.

దివ్య మానవుని మూడు దశలు

“దివ్యమానవునికి సంబంధించి నిత్యమూ, సత్యమూ అయిన మూడు దశలు ఉంటాయి. ఈ ప్రాణికోటి అంతకీ భూమిక, ఆధారము అయిన ఒకానొక నిరంతర నిర్వి

కార స్వరూపం ఉంటుంది. నిరంతరం ఉండే ఈ చైతన్యం ప్రకృతితో తాదాత్మ్యం చెంది సకల ప్రాణులలోను సదా ఆవిష్కారమై ఉంటుంది. ఎల్లవేళలా అలా కొలువు తీరి ఉండే ఈ అతీత దివ్యత్వం ఏకకాలంలోనే ఆత్మగానూ, పరమాత్మగానూ కూడా వ్యవహరిస్తుంది. ఒక స్వచ్ఛమైన నిశ్చలమైన (అక్షర) దివ్యశక్తిగానూ, అదే సమయంలో క్షరరూపంలోనూ ఉంటుంది. అంతే కాదు ఈ విశ్వంలో జీవన ఆవృతాలుగా కూడ ఉంటుంది. ఎందుకంటే ఈ రెండింటిని కలిపి చూసినా, విడివిడిగా చూసినా ఆ పరమాత్మ ఈ రెండింటికంటె భిన్నుడు. వాటికంటె అధికుడు. ఆధ్యాత్మిక చైతన్యమైన పరమాత్మ చిచ్ఛక్తే మనలో ఉన్న జీవుడు. ఆ జీవుడు తన అంతరాంతరాల్లో దైవాన్ని అంతర్భాగంగా పొంది ఉన్నాడు. ప్రకృతిలో ఆ జీవుడు విశ్వాత్మగా జీవిస్తున్నాడు. – no temporary creation but an eternal soul action and moving in the eternal Self, in the eternal Infinite.

ప్రకృతిలో మానవుడు తాదత్మ్యం చెందే దశ

"మనలోని చైతన్య ఆత్మ ఈ మూడు దివ్యదశలలో దేనినైనా సంతరించుకోవచ్చును. మానవుడు ప్రకృతిలో కలిసిపోయి దానిలో మాత్రమే జీవించగలడు. తన ఆత్మ వాస్తవాన్నీ, తనలో అధివసించి ఉన్న దైవాన్ని గమనించలేని మానవుడు ప్రకృతిని మాత్రమే గమనించగలడు. ఈ సకల సృష్టిని నిర్వహించేది ఆ ప్రకృతే అని ఆ ప్రకృతే సృష్టిశక్తి అని భావిస్తాడు, భ్రమిస్తాడు. ఆ ప్రకృతి తన ఆజ్ఞవల్లనే తనను, ఇతరులను, అనేక రకాల జీవకోటిని సృష్టించిందని కూడా అనుకుంటాడు. బాహ్యాచైతన్యాన్ని అధిగమించి తనలో ఏమి ఉందో తెలుసుకోలేకుండా ఇప్పుడు అతడు ఉన్న బాహ్యాజీవితంలో అయితే అది అంతే.

ఈ బాహ్యాచైతన్యాన్ని అధిగమించి తన అంతరంగంలో ఉన్న దానిని తెలుసుకొనేవరకు – మానవుని ఆలోచనలు, సిద్ధాంతాలు దీపం క్రింద క్రీనీడలు వంటివే. తెరపై పడే ఛాయాచిత్రాలు వంటివే. అతనిలోని దైవం తెరమరుగైపోవడంవల్ల కూడా ఇటు

వంటి అజ్ఞానం ఆవహించే అవకాశం ఉంది. మన పూర్తి అజ్ఞానంవల్ల ఆ పరమాత్మ మహిమను మనం దర్శించలేకపోతున్నాము.

His greater reality is lost to our view by the completeness with which he has identified himself in a partial appearance with his creations and images and absorbed the created mind in the deceptive workings of his own Nature. And it is possible also because the real, the eternal, the spiritual Nature which is the secret of things in themselves is not manifest in their outward phenomena.

అంటే మనం కళ్లతో చూచునది, మనస్సుతో ఆలోచించునది, శరీరంతో ప్రవర్తించునది – ఇదంతా మన అధోప్రకృతి – ఒక దొంగ. వాస్తవాన్ని మరుగుపరిచి పైపై ఆచ్ఛాదనలనే చూపడం వంటిది. ప్రయోజనంలేని అధమాధమ విలువ లన్నింటికి పట్టంగట్టి అందలమెక్కించే మాయలమారి దివ్య ఆవిర్భావానికిగల పూర్ణశక్తిగాని, పరమానందంగాని, మహిమగాని, మాధుర్యంగాని ఇందులో ఉండవు.

మనలోని ఇటువంటి లక్షణాన్నే 'మాయ' అంటాం. ఇది అహంకారంవల్ల పుడుతుంది. ఈ మాయ – ద్వంద్వాల సుడిగుండం. అజ్ఞానాల గూడు. లంపటాల సంపుటి. సాత్వికం, రజస్సు, తమస్సు అనే మూడు గుణాల మూట.

తనలో ఉన్న ఆత్మలోను, దివ్యత్వంలోను కాకుండా మానవుడు తన మనస్సుకు, ప్రాణానికి, శరీరానికి సంబంధించిన బాహ్య వాస్తవాల్లో జీవిస్తున్నంత వరకు అతడు భగవంతుణ్ణి చూడలేడు. అసలు తనను తానే చూసుకోలేడు.

ఇప్పుడున్న ఈ స్థితిలో ఈ ప్రపంచాన్ని ఈ మాయని అధిగమించలేదు. దాంతో మానవుడు చేయగలిగిందల్లా మాయ ఆడించినట్టే ఆడ్డమే.

నిర్వికార స్థితిలో మానవుడు జీవించే దశ

"ప్రస్తుతం అధోస్థితిలోని తన ప్రకృతిలో జీవిస్తున్న మానవుడు అక్కడినుండి పైకి వచ్చే ఆవకాశం ఉంది. అంధకారంనుండి తేజస్సు వైపుకు పురోగమించవచ్చును. శాశ్వతమైన నిర్వికార ఆత్మస్థితితో తేజస్సత్యమైన జీవనం సాగించవచ్చును. అప్పుడు మానవుడు సంకుచితమైన వైయక్తిక కారాగారానికి ఏమాత్రం బందీ కానక్కర లేదు. ఆలోచనల్లోనూ, ఆచరణల్లోనూ, అనుభూతుల్లోనూ తనను తాను కించపరుచుకో నక్కరలేదు. అతిచిన్న విషయానికే తనను బాధపెట్టి, ఇబ్బందులు పాలు చేసి ముప్పతిప్పలు పెట్టే క్షుద్ర అహం అవతలికి పారిపోతుంది.

అప్పుడు మానవుడు నిర్మలచైతన్యంలో సువిశాల, స్వేచ్ఛామయమైన అమూర్త ఆత్మస్థితిలో విలీనమై ఉంటాడు. నిర్గుణ పరబ్రహ్మ అయిపోతాడు. తనలోని ఆత్మ ఇతరుల ఆత్మకు అభేదం అని తెలుసుకుంటాడు. ఆ స్థితిలో మానవునికి అహం అనేది ఉండనే ఉండదు. సుఖదుఃఖాలు, రాగద్వేషాల వంటి ద్వంద్వాలకు అతీతుడౌతాడు. అప్పుడు కష్టాలలో కూరుకుపోవడంవల్లగాని, ఆనందాలకు ఆటంకం రావడంవల్లగాని దుఃఖం రాదు. కోరికలకు చలించడు. అంతెందుకు పుణ్యాలకు పొంగిపోడు. కష్టాలకు కుమిలిపోడు. అయితే ఐహిక ఛాయలు ఇంకా అతడిమీద కొన్ని మిగిలివున్నా వాటిని అతడు ఏమాత్రం పట్టించుకోడు. ప్రకృతి తన సహజలక్షణాలను ప్రసరింపజేస్తోంది అని అనుకుంటాడే గాని వాటికి ఏ విధంగాను స్పందించడు. వాటి మధ్యలో మనుగడ సాగిస్తున్నా అవి తనకు పెద్ద విషయాలుగా అనిపించవు.

ప్రకృతి తన సహజ యాంత్రికమైన ధోరణిలో తన పనిని తాను చేసుకుపోతూ ఉంటుంది. స్వచ్ఛమైన చైతన్యం మాత్రం క్రియారహితంగా, స్వేచ్ఛగా, ప్రశాంతంగా, నిర్వికారంగా, నిశ్శబ్దంగా ఉంటుంది. ప్రకృతి చర్యలేవీ ఆ చైతన్యానికి అంటవు. వాటన్నిటిని అది పరిపూర్ణ సమానత్వంతో గమనిస్తుంది. ఆ విష

యము లన్నింటికంటె తను విభిన్నమన్న విషయం తెలుసుకుంటుంది.

ఈ రకమైన ఆధ్యాత్మికస్థితివల్ల స్థిరమైన శాంతి, స్వేచ్ఛ లభిస్తాయి. అయితే ఈ స్థితివల్ల చైతన్యవంతమైన దివ్యత్వంగాని, సమగ్ర పరిపూర్ణతగాని రాదు. అదొక గొప్ప దశ. అంతేగాని అదే సమగ్ర దివ్యజ్ఞానంగాని, ఆత్మజ్ఞానంగాని కాజాలదు.

సంపూర్ణ దివ్యత్వంలో మానవుడు మెసిలేదశ

"సర్వోత్తమంగా సర్వసమగ్ర దివ్యత్వంలో జీవిస్తున్నప్పుడు మాత్రమే కచ్చితమైన పరిపూర్ణత లభిస్తుంది. అప్పుడు మానవుని ఆత్మ దైవంతో సమైక్యమై తనలో ఒక భాగంగా సహజీవనం సాగిస్తుంది. ఆత్మపరంగాను, చైతన్యవంతంగాను కూడా మిగతా ప్రాణులతో తనూ ఒకటి కాగలగుతుంది. దైవమూ – ప్రకృతీ – ఈ రెండింటితోనూ సమైక్యం చెందగలుగుతుంది.

అటువంటి స్థితిలో ఆత్మకు స్వేచ్ఛతోపాటు పరిపూర్ణత కూడా లభిస్తుంది. ఉత్తమోత్తమ పరమానందంలో మునిగిపోవడంతో ఆత్మ పరిపూర్ణతా శిఖరాన్ని అందుకోడానికి సంసిద్ధంగా ఉంటుంది. ఆ స్థితిలో అన్ని విషయాలలోను నిర్మమకారంలో నిమగ్నమౌతున్నప్పటికీ, మానవుడు తన ఆత్మను సనాతనమైన దివ్యచైతన్యంగా భావిస్తూనే ఉంటాడు. అతని భావంలో మార్పు వస్తుంది. త్రిగుణాల ప్రభావంవల్ల కేవలం యాంత్రికశక్తితో మాత్రమే ప్రకృతి తన పని తను చేసుకుపోతుందనే భావనను అతడు తోసిరాజంటాడు. దివ్యచైతన్యంవల్ల, భగవంతుని ఆవిర్భావ శక్తివల్లనే ప్రకృతి తన ప్రక్రియను సాగిస్తోందనే భావనను సంతరించుకుంటాడు.

నిమ్నప్రకృతిని చైతన్యక్రియయొక్క పరమసత్యంగా అతడు చూడడు. దివ్యత్వంయొక్క ఉత్తమోత్తమ చైతన్యలక్షణాన్ని తెలుసుకొనే స్థితిని అతడు సంతరించుకుంటాడు. ప్రస్తుతం మనస్సులోను, శరీరంలోను అసంపూర్ణత చోటుచేసుకున్నదన్న పరమ

సత్యాన్ని తెలిపే శక్తికి ఆలవాలమైన ఉత్తమోత్తమ దివ్యచైతన్యాన్ని అవగాహన చేసుకుంటాడు.

అధోమానసికవ్యవస్థ నుండి ఈ ఉన్నత చైతన్యస్థాయికి ఎదగడంతో మానవుడు అహంనుండి విముక్తుడౌతాడు. సకల ప్రాణులతో అద్వైతభావన వల్లా, నిత్యచైతన్య క్రియాశీల లక్షణం వల్లా, దైవత్వంతో ఏకత్వం చెందిన శక్తి వల్లా, అనంత దివ్యత్వానికి చెందిన సనాతన ఆత్మవల్ల మానవుడు జ్ఞానసంపన్నుడు అవుతాడు. ఆ విజ్ఞాన సమాహారంతో అతడు తనను తాను దివ్యాత్మగా తెలుసుకుంటాడు.

అతడు సర్వేశ్వరునిలో సర్వాన్ని దర్శించగలుగుతాడు. సర్వంలోనూ సర్వేశ్వరుని సందర్శించగలుగుతాడు. ప్రపంచంలోని సర్వభూతములలోను వాసుదేవునే వీక్షిస్తాడు. ప్రియాప్రియాలు, సుఖదుఃఖాలు, ఆశానిరాశలు, పాపపుణ్యాలు వంటి ద్వంద్వాలకు అతీతుడౌతాడు. దివ్యేచ్ఛను, దివ్య కార్యాచరణను అవగాహన చేసుకోగలుగుతాడు. విశ్వాత్మగాను, విశ్వచైతన్యంలో భాగంగాను, విశ్వశక్తిగాను, అతడు జీవనం సాగిస్తూ ఉన్నతమైన మనుగడ సాగిస్తాడు. అతనిలో అలౌకిక దివ్యానందము, దివ్యాహ్లాదము వెల్లివిరుస్తూ ఉంటాయి. ఆ ఉదాత్తస్థితిలో మానవచర్యలన్నీ దివ్యచర్యలే! అతని స్థితి ఉన్నతోన్నత దివ్యస్థితే!

He lives and acts as a soul and portion of the universal consciousness and power; he is filled with the transcendent divine delight, a spiritual Ananda. His action becomes the divine action and his status the highest spiritual status.

అనువాదం: పున్నమరాజు నాగేశ్వరరావు

As the one self he is here all-pervasive and equal and impersonal in man and animal and thing and object and every force of Nature.

Sri Aurobindo

జ్ఞానయోగము ద్వారా
వ్యక్తిత్వము నధిగమించుట

నువ్వు నీ మానవస్థాయినుండి బయల్దేరి బ్రాహ్మీస్థాయిని జేరుటకు ఎన్ని మజిలీలు కావాలి? ఇది ఎంత సుదీర్ఘమైన ప్రయాణము? ఒక్కొక్క స్థాయిని జేరుకుండేందుకు ఎంత ప్రయత్నమవసరము? మొదట నీ చిత్తచాంచల్యమును జయించాలి. నీ ఆత్మను జేరుకోవాలి. మళ్లీ నీ ఆత్మలో అనేక శ్రేణులు. "నేనొక వేరు మనిషిని" అనే భావాన్ని దాటిపోవాలి. అంటే నిన్ను నీవు అవ్యక్తీకరణ మొనర్చుకోవాలి. నీ అంతర్వాణిని, అంతరంగంలో మ్రోగే దివ్యవాణిని వినటం నేర్చుకోవాలి. ఇది సాధ్యమేనా? సాధ్యమేనని గీతాచార్యుడు మన కభయమిస్తున్నాడు.
— సంపాదకుడు

నిత్యమైన నీ అక్షరరూపోపలబ్ధి

ఎవ్వరైతే వారిలోని దైవవాణిని వినగలరో, ఎవ్వరైతే అకుంఠిత విశ్వాసముతో ఉన్నత జ్ఞానమును పొందగలరో అట్టివారికి నేనీ వరమును, ఈ పరిష్కారమును, ఈ విముక్తిని అనుగ్రహించగలను. అయితే ఈ మహోన్నతస్థాయికి చేరాల్నంటే నువ్వు నీ *అధోప్రకృతితో పూర్తిగా తెగతెంపులు చేసుకోవాలి;* నీ తెలివి కంటెను, మనోహృదయములకంటెను, ఇంద్రియములు శరీరము కంటెను ఉన్నతమైన దానిమీద నీ బుద్ధిని కేంద్రీకరించాలి; చిరంతనము, అక్షరము, అవైయక్తికము (impersonal) సర్వజీవుల యందు ఉన్న నీ స్వరూపమును పొందాలి.

అయితే నువ్వు నీ అహంకార, మానసికస్థాయిలలో నివసిస్తున్నంత కాలము గానుగెద్దువలె చక్రభ్రమణము చేస్తూ వుంటావేగాని ఫలితం సున్న. అంతర్ముఖుడవై నీ కోరికలకు, ఇంద్రియాకర్షణలకు అతీతంగా నీ బుద్ధిని మళ్లించు. Lift it upward beyond mind and its associations and attachments and its

bounded wish and thought and impulse. నీలో ఏమాత్రం కల వరపడకుండా ప్రశాంతంగా, శాశ్వతంగా, వ్యక్తులపట్ల, సంఘట నలపట్ల సమభావం కలిగి, నిష్పక్షపాతంగా పకృతివలన వికారం చెందకుండా ఉండే స్థాయిని పొందుము. ఆ స్థాయిలో సుస్థిరమై శాశ్వతాత్మను, బ్రహ్మీస్థాయిని పొందుము. నువ్వు నీ ఆధ్యాత్మిక స్థాయి నందుకుని అందులో శాశ్వతంగా స్థిరపడిన యెడల నీకిక తిరుగులేదు. నీ అహంకారముగాని మనస్సు నిర్మించిన రూప ముగాని నిన్ను బాధపెట్టి ఆ మహోన్నతమైన శాంతి, జ్ఞానశిఖ రముల నుండి నిన్ను పతనము గావించలేవు.

అహమును బహిష్కరించుము

నువ్వు నీ అహమునకు, దాని వ్యాపారములకు దాసుడవై ఉన్నంతవరకు నువ్వు నీ వ్యక్తిత్వాన్ని అధిగమించలేవు. నీలో కోరికలు చెలరేగుతున్నంత కాలం అహంకారము నిన్ను పీడి స్తూనే ఉందన్న మాట. కోరికలు నిన్ను – 'నేను, నాది' 'ఈ వస్తువులన్నీ నావి' అనీ, ప్రియాప్రియములు, ఆశానిరాశలు, సంతో షసంతాపములు, ప్రేమద్వేషములు, కోపతాపములూ నిన్ను బాధి స్తూనే ఉంటాయి. అన్ని విషయములలోను నీవే గెలవాలనీ, అన్నీ నీకు ప్రియముగానే ఉండాలనే భావమూ, దుఃఖము, బాధలు, ఓటములను భరించలేకపోవటమూ కూడ అందువలనే. కోరికలు న్నంత కాలం నీ మనస్సు నిర్మలంగా ఉండదు. నీ దృష్టి వికృ తమై జ్ఞానము మసగబారి నిన్ను ఎందుకు పనికిరాని చీకటి మనిషిగా చేస్తుంది. Desire and its preferences and violences are the first strong root of sin and error.

కోరికలున్నంత కాలం నీకు స్థిమితముండదు. నువ్వు వెలుగును చూడలేవు. మొక్కవోని జ్ఞానమును నువ్వు అనుభవిం చలేవు. కోరికలు (కామన, desire) వున్నంత కాలం ఆత్మజీవి (Right being) కాలేవు. ఎందుకంటే కోరిక యనగా, నీ నిజ రూపమును వికారపరచునది. నువ్వు సదాలోచనలుగాని, సత్క

ర్మలుగాని, సద్భావములుగాని చేయలేవు. (Right thought, action, feeling)

కోరికలను హతమార్చుము, మోహమును వీడుము

కోరికలను సంహరించుము. సకల వస్తువులను నీ సొంతం చేసుకోవాలనీ బాహ్యాముగా వాటి ననుభవించాలని చూడకు. బాహ్యాస్పర్శలకు, వ్యామోహములకు లొంగిపోకు. అంతరంగములో సుస్థిరముగా ఆసీనుడవై నీలోను, నీ మనస్సులోను, ఇంద్రియాల లోను చెలరేగే కోరికలను తిరస్కరించు. సుఖదుఃఖాలవలన చలింపకు. ఆశానిరాశలను, ఇష్టాయిష్టాలను, జుగుప్సాభావమును నీలో నుంచి బహిష్కరించు. వీటన్నిటి పట్ల ఉదాసీనంగా ఉండు. నిన్ను ఆకర్షించే వాటిపట్ల కూడ నిర్మలమనస్కుడవై వుండు. వీటన్నిటిని నువ్వు అతినిశ్చలమైన, ప్రశాంతమైన, అవైయక్తిక (impersonal) దృష్టితో మాత్రమే గమనించు.

విశ్వాత్మయొక్క శాంతిని పొందుము
సమదృష్టితో చూడుము

అప్పుడు నీలో చాలా గొప్పమార్పు వస్తుంది. అది చాల అద్భుతంగా ఉంటుంది. మనిషికి పక్షపాతం ఉంటుంది కానీ, దేవునికి పక్షపాతం ఉండదు గదా. సమమనస్కుడవై, సమహృదయుడవై ప్రియాప్రియములు మొదలైన సమస్తమైన ద్వంద్వములకు అతీతముగా నుండుము. మనుమలపట్ల కూడా అంతే. ఇక నీకు తనవారు పరాయివారు అనే బేధమే లేదు! దుష్టులు – మంచివారు, బ్రాహ్మణ శూద్రులు, మహాపురుషులు అల్పులు, అందరూ నీకొకటే. వాళ్ళతో నీకే విధమైన సంబంధమున్నా సరే మిత్రులు, శత్రువులు, ఆప్తులు, విరోధులు ఎవ్వరైనా నీకొక్కటే. ఈ ద్వంద్వములన్నీ నీ అహంకారానికి చిహ్నములు. అహంకారం నుండి విముక్తి పొందడము కదా మనకు కావలసినది. *ఇవన్నీ వ్యక్తిగత సంబంధములు. నీకు కావలసినది అవైయక్తిత్వము.* ఇవన్నియు వ్యక్తిగత, కాలగత భేదములు. వాటి ప్రభా

వమునకు నీవు లోను కాకూడదు. ఏ భేదము లేకుండ సమస్త మానవులలోను సర్వఘటనలలోను సమంగా ఒకే రీతిలో వర్తించే విశ్వాత్మయే నీకు కావాలి.

ప్రాకృతిక రూపం నుండి వెనుదిరిగి అంతరంగములో సుస్థిరముగ వసించుము

నిన్ను నీవు ఒక ప్రేక్షకునివలె గమనించవలెను. నీలో కర్మలు జరుగుతూనే ఉంటాయి. అయితే కర్తవు నీవు కాదు. నీలో ప్రకృతి పనిచేస్తూ ఉంటుంది. ప్రకృతి ఖేలనము, గుణముల విన్యాసము జరుగుతూనే ఉంటాయి. నువ్వందులో నిమగ్నము కాకూడదు. నీ తల దూర్చకు. నీలో సంభవించే చాలనములను (actions) ఒక ప్రేక్షకునివలె గమనించుము. నీ చుట్టు ప్రక్కల, ఇతరులలోను జరిగే ఖేల కూడ అంతే. *అయితే వాటి ఫలితములు నీవనుకున్నట్లుండవు. వాటి కర్తవు నీవు కాదు – ఒక మహాశక్తి విశ్వప్రకృతిలో చేయు కార్యములని ఎరుగుము. నీ బాహ్యారూపమునుండి వెనక్కు మళ్లి అంతస్థితుడవై యుండుము.* అక్కడున్నదెవరో తెలుసా? పురుషుడు, అచంచలుడు. అయినప్పటికీ నీలో గుణముల ననుసరించి ప్రకృతి పని చేస్తూనే ఉంటుంది. నీవు మట్టుకు అచలంగా సుస్థిరుడవై అంతరంగంలో సుఖాసీనుడవై ఉండుము. **Live secure in the purity of an impersonal spirit, live untroubled by the mortal waves that persist in your members.**

"If you can do this, then you will find yourself uplifted into a great release, a wide freedom and a deep peace. Then you will be aware of God and immortal, possessed of your dateless self-existence, independent of mind and life and body, sure of your spiritual being, untouched by the reactions of Nature, unstained by passion and sin and pain and sorrow. Then you will depend for your joy and desire on no mortal or outward or worldly thing, but will possess inalienably the self-sufficient delight of a calm

and eternal spirit. Then you will have ceased to be a mental creature and will have become spirit illimitable, the Brahman. And into this eternity of the silent self, rejecting from your mind all seed of thought and all root of desire, rejecting the figure of birth in the body, you can pass at your end by concentration in the pure Eternal and a mighty transference of your consciousness to the infinite, the Absolute.

అనువాదం: డా. ఆర్.ఎల్.ఎన్. శాస్త్రి

నిరీశ్వరోపాసనకు భగవత్పర కర్మలను జోడించాలి. సర్వసంగపరిత్యాగమే ఉత్తమమార్గమని తలచరాదు.

ఆధ్యాత్మిక ప్రయాణము కొనసాగించిన కొద్దీ అనేక రహస్యములు తెలుస్తూ వుంటాయి. దైవము అనేక స్థాయిలలో ద్యోతకమౌతూ వుంటాడు. అంతమాత్రాన నువ్వు కర్మలను వదిలేసి జీవితాన్ని ఎడారి చేయకూడదు. అలా చేయటంవలన నువ్వు దైవకార్యానికి ద్రోహం చేసిన వాడివే అవుతావు. నువ్వేం చేయాలో ఏం చేయక్కర్లేదో నిర్ణయించునది ఆయనే. నీ కర్మలకు కర్త దైవమేకాని నువ్వు కాదు. కర్మలను నిర్వహిస్తూ దైవేచ్ఛని పాలించాలి. అది కూడ ఆధ్యాత్మిక జీవితంలోని భాగమే.

— సంపాదకుడు

"నీయందు స్థితమై యున్న నిత్యచైతన్యస్వరూప కార్యకర్తను నేనే" యని తెలుసుకో.

"అయితే కర్మయోగంయొక్క పరమార్థమిదేనని భావించటం తగదు. యోగలక్ష్యము, సాధనమార్గము ఉత్కృష్టమైనవే. కాని నీకు ఉచితమైన మార్గమిది గాదు. నీ యందున్న నిత్యచైత

న్యస్వరూపుడనైన నేనే కార్యకర్తను యని గ్రహించు. నీ నుంచి కేవలం కర్మలను మాత్రమే ఆశిస్తున్నానని తెలుసుకో. ఆ కర్మలను ఏదో మొక్కుబడిగా, నిరాసక్తతతో ఆచరించటం తగదు సుమా. నీవు ఆచరించు కర్మలు భగవత్పరమై, హృదయపూర్వకంగా నిమిత్తమాత్రుడవన్న భావనతో, 'సర్వేజనాః సుఖినోభవన్తు, లోకాస్సమస్తాః సుఖినోభవన్తు' యని ప్రతిధ్వనిస్తూ, భగవత్కైంకర్యం కావాలి. ఈ కైంకర్యభావనాపరమైన కర్మ, యోగసిద్ధికి హేతువు కాగలదు. అందువల్ల కర్మను ఎట్టి పరిస్థితులలోను త్యజించకుండ, ఆ కర్మను ఆచరించటం అత్యవసరమని గుర్తించు. కర్తవ్యనిర్వహణలో ఎవ్వరికీ, జీవన్ముక్తులకుగాని, సిద్ధపురుషులకుగాని, ముక్తాయింపు లేదని తెలుసుకో. అయితే జ్ఞానమార్గం తీరు వేరు సుమా! జ్ఞానయోగానికి మరిన్ని మెరుగులు పెట్టి, కర్మయోగం భగవత్సాన్నిధ్యానికి చేర్చగలదు. అనగా, కర్మలను జ్ఞానపూర్వకంగా ఆచరించాలని తాత్పర్యము. కర్మయోగసాధనతో ఈ జగమంతా రామమయమని, ఈ సర్వము తానేనని, విశ్వాత్ముడైన పరమాత్మకు, తనకు అబేధమని తెలుస్తుంది. ఇదే యోగరహస్యమని తెలుసుకో.

ముక్తకర్మ సమత్వంతో కూడుకొన్న బంధరహితకర్మ

"ద్విముఖమైన నిర్గుణతత్వానికి, నిస్సంకల్ప, నిష్క్రియ, బ్రాహ్మీస్థితి యొకటి కాగా, సర్వకర్మలకు మూలమైన నిత్యచైతన్యస్వరూపము రెండవది. ద్విపాత్రాభినయనం చేస్తున్న ఈ స్వరూపంలో, భగవత్సంకల్పం నిక్షిప్తమై, జీవునికి మార్గదర్శకము వహిస్తున్నది. అహంకారప్రేరిత కామ, క్రోధాది అరిషడ్వర్గముల విశృంఖలాలలో బడిన నీకు, ఈ భగవత్సంకల్పం ఊహింపతరం గాదు. ఈ సర్వస్వము ఆత్మస్వరూపమేనని, '*వాసుదేవస్సర్వమితి, ఈశ్వర స్సర్వభూతానాం*' యని భావించే స్థితికి, నీవు ఎదిగినప్పుడు మాత్రమే, భగవత్సంకల్పం నీకు భాసింపగలదు. ఈ చైతన్యస్వరూపము సర్వత్రా సకల జీవరాశులందు భాసించుట చేత, గుప్తమైన సంకల్పశక్తివల్ల, సృష్టియందు కర్తవ్య

నిర్వహణ సజావుగా జరిగిపోతుంది. అనగా, సృష్టికర్త కర్మాధ్యక్షుడైన, ఆ పరమాత్ముడే కర్తవ్యం నిర్వహిస్తాడని గ్రహించవచ్చును. ఈ విధమైన కర్మ, అనగా భగవత్సంకల్పమే సర్వకర్మలకు ప్రేరణ యన్న భావన, బంధరహితమై, ఆనందహేతువు కాగలదు. అయినప్పటికీ, కరుణాసముద్రుడైన పరమాత్ముడు, జీవులను ఉద్ధరించటానికి, దివినుంచి భువిపై అవతరిస్తాడు. ఆ స్వరూపము నీ యందే స్థితమైనదని తెలుసుకో. నీ యందే గాక, సర్వాంతర్యామియై, సర్వజీవుల గతిని నిర్దేశిస్తున్నాడు సుమా! నీవున్నూ ఏ విధమైన ప్రలోభాలకు లోనుగాకుండా భగవత్సంకల్పం కార్యరూపం గావించుటకు తీవ్రంగా కృషి చేయాలి. విశ్వశ్రేయస్సే లక్ష్యముగా కర్తవ్యం నిర్వహించు. సమత్వంతో కూడుకొని, కర్మఫలాపేక్షరహితమైన ఈ కర్మ ముక్తకర్మ యని గ్రహించు.

కర్మయోగ ప్రథమ సూత్రము – నిష్కామకర్మ

"ఎగువ వివరింపబడిన కర్మయోగంలో, ఫలాపేక్షరహితమై, కర్తవ్య నిర్వహణమే పరమావధిగా కర్మను ఆచరించటమే ప్రథమసోపానమని గ్రహించు. కర్మ చేయువాడు, చేయించువాడు, పరమాత్ముడేనన్న భావన మదిలో బలపడగా, కర్మఫలమందు ఆసక్తి వీగిపోయి, కర్మఫలము భగవద్దత్తము కాగలదు. భగవత్సంకల్పమే కర్మఫలమునకు మూలమై, అందుకు అనుగుణంగా లాభనష్టాలు, జయాపజయాలు విశ్వశ్రేయస్సు ననుసరించి సంభవిస్తాయని తెలుస్తుంది. కాబట్టి నిస్స్వార్థ ఫలాపేక్షరహిత కర్తవ్య నిర్వహణయే కర్మయోగసిద్ధికి ప్రప్రథమ సూత్రమని గ్రహించవచ్చును. కర్మఫలమును ఆశించక, లాభనష్టాలుగాని, జయాపజయాలుగాని ప్రశాంతచిత్తుడవై స్వీకరించు. కర్తవ్యనిర్వహణలో తొట్రుపడకుండా, పరమాత్ముడే మార్గదర్శకుడన్న చింతనతో ముందుకు సాగిపోవాలి.

నీవు ఆచరిస్తున్న కర్మలందు కర్తృత్వభావన తొలగించుకొని సర్వము భగవద్దత్తం చేయి.

"ఇది సాధన ప్రథమ సోపానము మాత్రమేనని తెలుసుకో. నీవు ఆచరించు కర్మలందుగాని, వాటి ఫలితములందుగాని అపేక్షారహితుడవు గావటం అవసరం. కర్మయందు కర్తృత్వభావన తొలగించుకొని, ఆ కర్మఫలమును ఆశింపక, సర్వస్వము ఈశ్వరార్పణ చేయి. నీ సహజప్రకృతి నీయొక్క కర్మను నిర్దేశిస్తుంది. నీ ప్రకృతి ననుసరించి నీ స్వభావము స్పందింపగా, తదనుగుణంగా, కర్తవ్యనిర్వహణకు నిన్ను ఆదేశిస్తుంది. అందువల్ల "నేను చేస్తున్నాను" అను భావనకు నీయందు తావుండకూడదు. నీవు ప్రతి నిత్యము ఆచరించే సర్వకర్మలందు 'నేను' 'నాది' యను భావనలను సమూలంగా నాశనం చేసుకొని ఆ కర్మలను తరతమ భేదం లేకుండా ఆచరిస్తూ, నీ సర్వస్వము ఆ పరమాత్మునికి ధారాదత్తం గావించాలి.

పరమాత్మునే కర్తగా దర్శించు. నీవు ఆచరించు సర్వకర్మలకు, భగవత్సంకల్పమే మూలమని గ్రహించు

"నీవు నిత్యచైతన్యస్వరూపముయొక్క అంశమేనని నిరంతరము గుర్తుంచుకో. అంతేకాదు. నీవేనని నీవు భావించే నీ శక్తియుక్తులన్నీ, ఆ నిత్యచైతన్యస్వరూపముయొక్క ప్రతిరూపాలే సుమా! నీ పాత్ర ఒక భూమిక వరకే పరిమితమైనదన్న కఠోర సత్యం మరువవద్దు. ఆ నిత్యచైతన్యస్వరూపమే సర్వకాలాలలోను, సర్వావస్థలలోను భాసిస్తున్నదని గ్రహించు. అందువల్ల 'నేను చేస్తున్నాను' అనే భావన పూర్తిగా విస్మరించి, నీ ముందున్న నిత్యచైతన్యస్వరూపమునే కర్తగా దర్శించు. ఆ నిత్యచైతన్యస్వరూపము, సృష్టిలో నీ యందు వ్యక్తమవుతున్నదన్న పరమరహస్యం తెలుసుకో. కాబట్టి ఆ స్వరూపానికి నీ వొక సాధనము మాత్రమేనని ఎల్లప్పుడూ గుర్తుంచుకో.

"నీవు అవశ్యము నిస్సంకల్ప స్థితిని పొందు. ఇక జరుగుతున్న సర్వము భగవత్సంకల్పమేనని నీకు భాసింపగలదు. నీ సర్వస్వము ఈశ్వరార్పణగావించు. అయితే ఈశ్వరార్పణగావించటం సులభం కాదు. అహంకారపూరితమైన స్వార్థచింతన, ఇంద్రియప్రవృత్తులు ఆటంకం కల్గిస్తాయి సుమా. వీటితో కూడుకున్న కర్మయందు త్యాగనిరతి కొరవడి యోగసిద్ధి దూరమవుతుంది. అందువల్ల సర్వకర్మలందు త్యాగస్ఫూర్తి అలవరచుకొనటం ప్రథమకర్తవ్యంకాగా, సమత్వం రెండవది. అపేక్షరహితంగా ఆచరింపబడు కర్మ సమత్వానికి చిహ్నం. సమత్వం నిత్యజీవితంలో సర్వత్రా ప్రతిబింబించగా, జరుగుతున్నదంతా దైవేచ్ఛగానే నీకు భాసిస్తుంది.

ఇదే కర్మయోగసిద్ధి, ఆనందస్థితి యని గ్రహించాలి

"ఈ తీరుగా భగవత్పరంగా సర్వకర్మలను ఆచరించటం. సర్వసంగపరిత్యాగం కన్నా ఉత్కృష్టమై ముక్తి హేతువౌతుంది. ఈ జగత్తులో కర్మసన్యాసం ఎన్నటికీ తగదు. అనవసరం కూడ. కొన్ని పరిస్థితులలో ఈ ప్రక్రియ విపరీత పరిణామములకు దారి తీయవచ్చును. సృష్టిలో కర్తవ్యనిర్వహణయందు శ్రేష్టులు, సద్గుణ సంపన్నులను ఇతరులు అనుసరించటం మనము ఎరుగుదుము. తన ప్రకృతిని అనుసరించి జీవుడు కర్మను ఆచరించుచున్నాడు గదా. తన యందున్న నిత్యమైన, శాశ్వతమైన చైతన్యస్వరూపమే ఇందుకు మూలమన్న సత్యము గ్రహించిన విజ్ఞులు, మహాత్ములు ఈ సృష్టిలో కర్తవ్యనిర్వహణకు మనస్ఫూర్తిగా పూనుకొని, అరమరికలు లేకుండా, తమ కర్తవ్యం నిర్వహిస్తూ, సర్వజీవులకు, మార్గదర్శకులు కావాలి.

జీవన్ముక్తులు, ఆనందస్వరూపులైన వీరు ధన్యజీవులు గదా."

అనువాదం: శ్రీ శరణ్

కర్మ జ్ఞానములకు ప్రేమను జోడించుట

యోగసిద్ధి అనగా ఒక్కసారి దైవసాక్షాత్కారమును పొందుటయే కాదు. దానికి అనేక పార్శ్వములున్నవి – జ్ఞానముతో తేజరిల్లుట, కర్మలలో దైవమును దర్శించుట మొ॥ గొప్ప విషయములే కాని హృదయమనే దొకటున్నది కదా – దానికి ఆర్ద్రత కావాలి. అది దివ్యప్రేమ ననుభవించాలి. ఆనందంలో ఓలలాడాలి. "...an integral knowledge brings a greater triple delight. It opens the gates of the Transcendents's bliss; it releases into the limitless delight of a universal impersonality; it discovers the rapture of all this multitudinous manifestation; for there is a joy of the Eternal in Nature.... Add to knowledge and works this crown of the eternal triune delight; admit this love, learn this worship; make it one spirit with works and knowledge. That is the apex of the perfect perfection"

– సంపాదకుడు

"జ్ఞాన మభిలషించు మనశ్శక్తియు – కర్మాసక్తమైన యిచ్ఛాశక్తియు మాత్రమే నీవు కావు. ఆనందము కోరు హృదయము నీలో నున్నది. ఈ యాత్మ సంతృప్తి కొరకానందము నకై బరితపించు నీ హృదయావేదనలో – దాని తేజములో – శక్తిలో – నీ స్వభావమును ముంచి పరివర్తనము గావించి భగవంతునితోటి ప్రజ్ఞాయుక్తమైన యానందము కొరకు దాని నుద్గమింప జేయుము. నిర్గుణాత్మోపలబ్ధి దానికి తగిన యానందమును జేకూర్చుచున్నది. అవ్యక్తాత్మానందము కలదు. కాని యది స్వచ్ఛమైన యాత్మయొక్క యొకేయొక యానందము మాత్రమే. కాని సమగ్రమైన జ్ఞాన మానందమును త్రిగుణీకృతము జేయును. ఈ జ్ఞానము విశ్వాతీతానందముయొక్క కవాటములను విప్పారజేయుచున్నది. విశ్వగత నిర్గుణాత్మయొక్క మేరలేని యానందమును వెదజల్లుచున్నది. ఈ పరిణామములోని నానావిధ రూపములయొక్క పరవశతను నీ కున్మీలనము జేయును. ఎందుకన

ప్రకృతిలో సనాతనుడైన వా డానందమయ పురుషుడు. ఆ సనా తనుని యంశమైన జీవునిలో నీ యానందము ఆతని మూలకార ణమైన భగవంతునిలోను నాతని పరమోన్నతమైన యాత్మలోను పొదుకోబడిన భావోన్మాదమై యున్నది. నిశ్శేషమైన భగవత్ప్రేమా రాధనలు విశ్వమును – దానిలోని రూపములను – శక్తులను – జీవభూతములను – యాలింగనము జేసికొనును. అన్నిటిలోను భగవంతుని దర్శించెదవు. కనుగొందువు. ఆరాధించెదవు. సేవిం చెదవు. లేక అద్వితీయములో నున్నట్లు భావించెదవు. కర్మజ్ఞాన ములకు మరియు త్రివిధ శాశ్వతానందములకు చూడామణియైన భక్తి ననుసంధింపుము. ఈ భక్తికి స్థాన మిమ్ము. ఈ యారాధన నేర్చుకొనుము. కర్మజ్ఞానములతో దీని నేకము జేయుము. పరి పక్వమైన సంపూర్ణత కిది శిఖరము వంటిది.

భక్తి పారవశ్యము

"ఈ భక్తియోగ మాధ్యాత్మిక విస్తరతను – ఐక్యతను – విముక్తిని జేకూర్చగల విశేష శక్తిని నీ కొసంగ గలదు. కాని భగవత్ జ్ఞానముతో నేకీభవించగల ప్రేమగ నుండవలెను. కష్ట పీడితుడైనపు డాదరణకొరకు సహాయ్యముకొరకు – కష్టముల బారినుండి విముక్తికొరకు భగవంతు నర్థించు భక్తి యొకటి కలదు. వరముల కొరకు – భగవంతుని సహాయ్య రక్షణలకొరకు – గోర్కెల నీడేర్చు నిధియని భగవంతు నన్వేషించు భక్తి యొకటి కలదు. జ్ఞానతేజముల నర్థించు మూఢభక్తిగూడ నొకటి కలదు. ఈ త్రివిధ రూపములైన భక్తికి నీవు కట్టుబడి నంతవరకు నీ భగవదాకాంక్షా భక్తు లెంత యున్నతోన్నతమైనను ఎంత యుదార సంపన్నమైనను త్రిగుణములయొక్క కార్యకలాపము నీలో విడువక యంటుకొని యుండును. భగవత్ ప్రేమోపాసి భగవత్జ్ఞాని కూడ యైనయడల నుపాసకు డుపాసనా మూర్తితో నైక్యమగుచున్నాడు. ఎందుకన నిట్టి భక్తిజ్ఞానములు గలవాడే భగవంతుని ప్రియుడు మరియు నాత్మచే నేరి యెన్నుకోబడిన మహనీయుడు. భగవంతునిలో లీనముజేయునట్టి భక్తిని నీలో

బెంపొంద జేసికొనుము. నికృష్ట స్వభావమునుండి విముక్తిబడి యాధ్యాత్మికముగ మార్చబడిన హృదయ మపారమైన భగవం తుని యునికిలోగల రహస్యముల నీకు బట్టబయలు జేయును. భగవచ్ఛక్తియొక్క ప్రవాహమును - మహిమను - స్పర్శను - నీ లోనికి గొనితెచ్చును. మరియు నాశరహితమైన పరవశతయొక్క రహస్యముల నీకు వికసితము జేయును. సంపూర్ణమైన జ్ఞానమ నకు సంపూర్ణమైన భక్తియే త్రోవ.

"ఈ సమగ్రమైన భగవద్భక్తి నీలోను సకల భూతముల లోను వెలయు భగవానుని హితార్థము సమగ్రమైన కర్మ యత్యా వసరమని శాసించుచున్నది. సామాన్య మనుజుడు కోర్కెలు పాప భూయిష్ఠమైనవో - లేక పుణ్యహితమైనవో - లేక యుచ్ఛమైనవో - మనోభిప్రాయములు సాధారణమైనవో - లేక శ్లాఘనీయమై నవో - కామప్రవృత్తులు నీచమైనవో - లేక యుచ్ఛమైనవో - లేక మిశ్రితమైన మనఃప్రాణోద్దేశ్యములో విధించిన రీతిగ గర్మల నాచరించుచున్నాడు. కాని నీ వాచరించు కర్మ కామ్యరహితమై స్వేచ్ఛగలిగి యుండవలెను. కామరహితమైన కర్మ ప్రతిక్రియను గాని బంధములనుగాని గలిగింపజాలదు. భగవదావేశములోను లేక సంపూర్ణమైన సమత్వములోను - చలింపని స్థిరతలోను - ప్రశాంతిలోను - జేయబడు కర్మ ప్రప్రథములో భారరహితమైన మోతయనదగు నాధ్యాత్మిక ధర్మముగ గనబడును. ఇదియే కర్త వ్యకర్మ. పిమ్మట నది భగవద్యజ్ఞముగ నుత్తేజమొందును. కర్మ యొక్క యత్యున్నతస్థితి యందది క్రియాసమేతమైన యద్వితి యతలో శాంత్యుత్సాహములతో మిళితమైన దన యామోద మును వెలిబుచ్చునట్టిది యగును. ఏకబద్ధమైన ప్రేమ యెంతెంతో నెక్కువ జేయగల్గును. ప్రతిక్రియలేని స్థిరతస్థానములో బలోపేత మైన పరవశతను నెలకొల్పును. ఈ పరవశత యహంకారేచ్ఛ యొక్క క్షుద్రోత్సాహము కాదు. కాని యది యాద్యంతములు లేని యానందసాగరము. నిన్ను క్రియావేశునిగ జేయు నీ ప్రియుని సన్నిధానముయొక్క నిష్కల్మషమైన దివ్యావేశమును నీ కర్మల లోనికి గొని తెచ్చును. నీలోను సకలభూతములలోను వెలయు

భగవంతుని కొరకు పాటుబడుచున్నావను సంతోషము మాటి మాటి కనుభవించగలవు. కర్మలయొక్క చూడామణి – జ్ఞానము యొక్క మకుటాయమానము భక్తిప్రేమలు.

When God-love is the deep heart of action, the Lover feels the Presence of the Beloved into works also

"జ్ఞానరూపమైన యీ భక్తి – నీ కర్మకలాపముయొక్క హృదయనాళమైన యీ భక్తి – నిశ్శేషమైన నివేదనకు మరియు సంపూర్ణతకు ఫలప్రదాయినియగు గొప్పశక్తిగ నున్నది. పరిపూర్ణాధ్యాత్మిక జీవితమునకు వ్యక్తిగతసత్త భగవంతునితోటి కృత్స్న సంయోగము తప్పని విధియనుట నిస్సందేహాము. కనుక నిశ్శేషముగ భగవంతున కున్ముఖుడ వగుము. నీ సర్వస్వభావమును భక్తిజ్ఞానకర్మలచే నాతనిలో నైక్యము జేయుము. అతనికి సంపూర్ణముగ నభిముఖుడవై నీ సర్వచైతన్యమును – నీ యింద్రియములను – శరీరమును సహితము భగవశ్చరణములకడ జంకుగొంకులేక యర్పింపుము. అతని దివ్యచైతన్యముయొక్క నిష్కళంకమైన మూసలో నీ చైతన్యము నామూలాగ్రముగ నాతనిచే పోతపోయబడుట కనుమతింపుము. నీ యిచ్ఛ యాతని దోషరహితమైన యిచ్ఛాశక్తిగ పరిణితము గానిమ్ము. నీ శరీరేంద్రియములు సహితమానంద పరవశలతో గూడుకొనిన భగవచ్ఛరీరమగునటుల నాకాంక్షింపుము. నీ సర్వస్వముతోటి యాతనికి క్రతువొనర్చి యాతనినే యారాధింపుము. నీ ప్రతియొక యాలోచనలోను – భావములోను – నావేశములోను – చేష్టలోను – నాతనినే జ్ఞప్తియందుంచుకొనుము. ఈ విషయము లన్నియు సంపూర్ణముగ నాతని పరమగువరకు సతతము పావన మొనర్చు నాతని సన్నిధానము పవిత్రమైన నీ యాత్మరంగమందున్న విధమున నీ సర్వ సామాన్య విషయములు – బాహ్యావిషయములు సహా యాతడు చేకొనువరకు పట్టువిడువక గృషి సల్పుము.

Let your very sense and body be the rapturous sensation and body of the Divine. Adore and sacrifice to him with all you

are; remember him in every thought and feeling, every impulsion and act. Persevere until all these things are wholly his and he has taken up even in most common and outward things as in the inmost sacred chamber of your spirit his constant transmuting presence.

అనువాదం: పి. బాలయ్య శ్రేష్ఠి ('గీతా సందేశము' నుండి)

పరమ సిద్ధి

ఈ మూడూ ఒకటైన మార్గమే నీవు నీ క్రిందిస్థితినుండి మహోన్నత – ఆధ్యాత్మికస్థితికి సమగ్రంగా చేరుకోవడానికి తగిన సాధనం. అది నిగూఢంగా దాగివున్న పరమచైతన్య ప్రకృతి. ఉన్నతుడు, అనంతుడు మరియు దివ్యుడైన జీవుడు అందులో ఒక భాగమై, దానితో సాధర్మ్యం కలవాడై, ఆ సత్య తత్త్వంలోనే ఉంటున్నాడు. కాని బాహిరమైన మాయలో ఏ మాత్రం లేడు. మహోన్నతమైన విశ్వాతీతపు టునికిలో ఈ సమ గ్రతనూ, ఐక్యతనూ దాని సహజస్థితిలో విడిగా అనుభవించ వచ్చు.

కాని ఈ మానవశరీరంలో, భౌతికజగత్తులో కూడా నీవు దాన్ని సాక్షాత్కరించుకోవచ్చు, సాక్షాత్కరించుకోగలవు. ప్రశా తంగా, అకర్మణ్యుడవై, గుణరహితుడవై నీలో నీ వుంటూ బాహ్య జగత్తులో వాటి యాంత్రికమైన చర్యను గమనించడం, అనాస క్తంగా దానిని కొనసాగనివ్వడం ఇక్కడ ఏమాత్రం సరిపోదు. ఎందుకంటే క్రియాశీలమైన స్వభావాన్ని, ఆత్మనూ దైవానికి సమ ర్పించి తుదకు దైవంగానే మారిపోవాలి గదా! నీవు నీ యావత్స్వ రూపాన్నీ ఆ పురుషోత్తమునితో సాధర్మ్యం కలదిగా చేసుకో వాలి. ప్రతిదీ అందులో 'నేనే అది' (మద్భావం) అనే భావాన్ని పొందాలి. అక్కడ పరిపూర్ణమైన శరణాగతి (ఆత్మసమర్పణ) అవ

సరం. నీ స్వభావానికి చెందిన సర్వసజీవస్థితులతో సహా అన్ని మార్గాలలోనూ 'నన్నే' రక్షకుడుగా గ్రహించు. ఎందుకంటే అలా గ్రహించడం మాత్రమే గొప్ప మార్పునూ, సమగ్రతనూ సాధించగలదు.

మానవుని అసమగ్రతకు ఏకైక హేతువు, దాని నివారణోపాయము

ఉన్నతమైన ఈ యోగపరిపూర్ణత వెనువెంటనే కర్మసమస్యను పరిష్కరిస్తుంది, లేదా దానిని సమూలంగా ధ్వంసం చేసి వేస్తుంది. మానవుని కర్మ పెక్కు సంకటాలతోనూ, చిక్కులతోనూ కూడి వున్నది. అది తనలోనుండి వెలుపలికి వెళ్ళడానికి దారిని సుగమం చేయక తనలోనికి మాత్రమే తీసుకొని వెళ్లే చీకటి మార్గాలతో కూడినదై విభ్రాంతిని కల్గిస్తున్నది. అయితే మానవుడు మానసిక – ప్రాణిక – భౌతిక ప్రకృతులకు చెందిన అజ్ఞానంలో బంధింపబడి వుండడం అనే ఒకే ఒక కారణంవల్లనే ఈ కష్టము, సంక్లిష్టత కల్గుతున్నాయి.

అయితే అతనిలో అంతర్గతమై వున్న ఏదో ఒక తత్త్వం అతడు ఆత్మ అనీ, ఇప్పుడు తాను ఏదిగా లేడో, అదిగా – అంటే ప్రకృతిని నియమించే ప్రభువుగా ఉండాలనీ భావింపజేస్తున్నది. అతని జీవన నియమాలన్నీ, ధర్మాలన్నీ ఈ పరిస్థితిలో అసమగ్రమైనవిగా, తాత్కాలికమైనవిగా, కొన్ని నిబంధనలకు లోబడినవిగా ఉండక తప్పడం లేదు. అవి కేవలం పాక్షికంగా మాత్రమే సరి అయినవిగా, సత్యమైనవిగా ఉనికి గల్గి ఉన్నాయి. అతడు తాను తననూ; తాను నివసిస్తున్న ఈ జగత్తుయొక్క నిజమైన స్వరూపాన్నీ; దేనినుండి తాను వచ్చాడో, దేనిలో, దేనిచేత తాను ఉనికి గల్గియున్నాడో, దాన్నీ ఎప్పుడు తెలుసుకొంటాడో అప్పుడు మాత్రమే ఈ అసమగ్రతలన్నీ తొలగిపోతాయి.

ఎప్పుడతడు నిజమైన చైతన్యాన్నీ, జ్ఞానాన్నీ సాధిస్తాడో, అప్పుడిక ఏ సమస్యా ఉండదు. ఎందుకంటే అప్పుడతడు, తన మహోన్నత స్వభావానికి తగిన సహజజీవనం కొనసాగించగ

లడు, తదనుగుణంగా ప్రవర్తించగలడు. పరిపూర్ణస్థితిలో, తన జ్ఞానానికి చెందిన మహోన్నతావస్థలో అతడు తనకు తానుగా ప్రవర్తించగలడు. ఏకమాత్రమై, సనాతనమై, అనంతమైన దైవశక్తే అతనిలో ఉండి విడుదల పొందిన అతని విజ్ఞానము, శక్తి, సమగ్రతలలో వ్యక్తమై అతనిద్వారానే ప్రవర్తిస్తుంది.

సామాన్య మానవుడు అందుకోగల ఉన్నతస్థాయి

మానవుడు తన సహజస్థితిలో ఈ ప్రకృతిలోని సాత్త్విక,రాజసిక, తామసిక ప్రాణిగా ఉంటున్నాడు. ఇందులో ఏదో ఒక ప్రకృతి గుణం తనలో అధికమై ఉండడంవల్ల అతడు దాని కనుగుణమైన కర్మగతినీ, జీవనపద్ధతినీ రూపొందించుకొని దాని ననుసరిస్తున్నాడు. స్తబ్ధతకూ, భయానికీ మరియు అజ్ఞానానికీ కట్టుబడిన అతని తామసిక, భౌతిక స్మృతులలో కూడిన చిత్తం పాక్షికంగా తన చుట్టూ వున్న పరిస్థితులనో, కామనలకు చెందిన అనిశ్చిత ప్రేరణలనో అనుసరిస్తున్నది. లేదా అనుస్యూతమైన, చురుకుదనం లేని, తనకు అలవాటైన తెలివిని మాత్రమే అనుగమిస్తుంది. కోరికలతో నిండిన రాజసిక చిత్తం తనకు నెలవైన ఈ జగత్తుతో పోరాడుతున్నది. సదా క్రొత్త వస్తువులు, ఇతరులపై పెత్తనం, సమరం, విజయం, ఉత్పాదనం, విధ్వంసం, చేర్చిపెట్టడం – వీటి కోసం ప్రయత్నిస్తుంది. అది ఎల్లవేళలా జయాపజయాలు, సుఖదుఃఖాలు, పొంగడం క్రుంగడం – వీటి మధ్య ఊగిసలాడుతూ సాగిపోతుంది. అది ఏ పద్ధతి ననుసరించినా, నిజంగా నిమ్నాత్మకూ, అహంకారానికీ చెందిన, విశ్రాంతిలేని, అలుపెరుగని, ఆత్మవినాశకరమైన, సర్వాన్నీ మ్రింగివేసే ఆసురిక – రాక్షసతత్త్వాన్నే నిజంగా అనుసరిస్తుంది.

సాత్త్వికప్రజ్ఞ కొంతవరకూ ఈ స్థితిని దాటిపోతుంది. కోరికలకూ, అహంకారానికీ భిన్నమైన ఒక మంచిమార్గాన్ని అనుసరించాలని అది భావిస్తుంది. అందుకు తగినట్లే సాంఘిక – నైతిక – ధార్మికనియమావళినీ, ధర్మాన్నీ, శాస్త్రాన్నీ నిర్మించుకొని తనపై విధించుకొంటుంది. ఆదర్శమైన, ఆచరణసాధ్యమైన

విధానాన్నీ, తలంపునూ మనోనియంత్రణకై నిర్మించుకొని సాధ్య మైనంత మేరకు దీనికి విధేయంగా జీవితంలో, ప్రవృత్తిలో అను శీలించడమే సామాన్య మానవుని మనస్సు అందుకోగల ఉదాత్త మైన గమ్యమవుతుంది. ఈ సాత్త్వికచిత్తాన్ని తన మహోన్నత స్థితి నందుకొనే వరకూ అభివృద్ధి చేసుకోవాలి. అది ఆ స్థితిలో తన అహంకారాన్ని దూరం చేయడంలో విజయం సాధించేవరకు వైయక్తికం కాని సాంఘిక, నైతిక, ధార్మిక ఆదర్శాన్ని తన అభ్యు న్నతికై పాటించాలి. అది కర్తవ్యకర్మ కాబట్టి నిష్కామంగా ఆచరించాలి.

ప్రతి మనిషీ తన అభివృద్ధియొక్క పురోగమనశీలమైన నియమాన్నే అనుసరిస్తున్నాడు – మరియు స్వధర్మం కలిగి వున్నాడు.

ప్రకృతియొక్క ఈ చర్యకు చెందిన యదార్థతత్వం బాహ్యా నికి స్వల్పంగా మానసికంగానూ, ఆంతర్యంలో అత్యధికంగానూ వున్నది. భౌతిక మానసిక ప్రకృతిలో సంలగ్నమైన ఆత్మగా మానవుడు ఉండడమంటే ఇదే. అందులో అతడు తన అభివృద్ధి కవసరమైన పురోగతికి చెందిన విధిని అనుసరిస్తాడు. దాన్ని నిర్ణయించేది అతనిలోని సహజమైన స్వభావమే. ప్రతివ్యక్తికీ ఒక స్వధర్మం ఉన్నది. దాని నతడు పరిశీలించి కనుగొని పాటించక తప్పదు. అతని స్వభావం నిర్ణయించిన చర్యలే అతని స్వధర్మం. దాని ననుసరించడమే అతని అభివృద్ధి కనుగుణమైన నిజమైన విధానం. అందుండి వైదొలగడమంటే భ్రాంతినీ, అభివృద్ధి నిరో ధాన్నీ, తప్పిదాన్నీ కొనితెచ్చుకోవడమే. తన స్వధర్మాన్ని పరిశీ లించి అనుసరించడానికి సహకరించే సాంఘిక – నైతిక – ధార్మికాలైన, లేక ఆంతర విధానాలే, ఆదర్శాలే అతనికి శ్రేయో దాయకాలు.

సమగ్రమైన శరణాగతిని సాధించేవరకూ స్వధర్మాన్ని పాటించు.

ఈ ప్రక్రియ (action) ఎంత శ్రేష్టమైనదైనా మానసికమైన అజ్ఞానానికీ, గుణాలకు లోబడి వుండవలసినదే. మానవుని ఆత్మ ఎప్పుడు తన స్వరూపాన్ని గ్రహిస్తుందో, అప్పుడే అతడు తన ఎఱుకనుండి అజ్ఞానాన్నీ, గుణాలవల్ల కలిగే భ్రాంతినీ అతిక్ర మించి వాటిని తుడిచివేయగలడు. నిన్ను నీవు గుర్తెరిగినా, నీ ఆత్మలో నీవు జీవిస్తున్నా, నీ స్వభావం మాత్రం పూర్వపుటల వాట్ల ప్రకారమే ప్రవర్తిస్తుంది. అలా కొంతకాలం హీనమైన వైఖరుల ననుసరించి నడచుకొంటుంది. కాని ఇప్పుడు నీవు ఆ ప్రవృత్తిని సమగ్రమైన ఆత్మజ్ఞానంతో పసిగట్టగలవు. నీ వునికికి కారణమైన యజమానికి దానిని సమర్పించగలవు. అందువల్ల నీ స్వధర్మాన్ని అనుసరించు. నీ స్వభావాని కనుగుణమైన పని అదెలాంటిదైనా అనుష్ఠించు. నీవు నీ సర్వస్వాన్నీ ఆ పురుషోత్త మునికి సమగ్రంగా అర్పించగల దశ వచ్చేవరకూ అహంకా రంతో కూడిన ఉద్దేశాలనూ, స్వార్థంతో కూడిన ప్రేరణలనూ, అన్ని కోరికలనూ తిరస్కరించు.

ఎప్పుడు నీ సర్వస్వాన్నీ, స్వభావాన్నీ సమర్పించడం పూర్తి అవుతుందో –

నీవు అలా చేయడానికి, మనఃపూర్వకంగా ఎప్పుడు సమ ర్థుడ వవుతావో, అప్పుడే నీలో వున్న పరమాత్మకు నిశ్శేషంగా నీ సమస్త కర్మలను త్యాగం చేసే సమయం ఆసన్నమవుతుంది. అప్పుడు నీవు ప్రవర్తనా నియమావళినుండీ, అన్ని ధర్మాల నుండీ విముక్తుడ వవుతావు. నీలోని దైవశక్తి, దైవసాన్నిధ్యం పాపంనుండి నిన్ను విముక్తుణ్ణి కావిస్తుంది. సాధారణ మానవ ధర్మస్థితి నుండి నిన్నది మహోన్నతస్థితికి తీసుకుపోతుంది. అంతట నీవు స్వతంత్రమైన, స్వేచ్ఛాపూర్వకమైన ధర్మంలో దైవీ

ప్రకృతిలోనూ, ఆధ్యాత్మికపు ఉనికిలోనూ జీవిస్తూ దాని కను గుణంగా ప్రవర్తించగలవు.

అప్పుడు నీ ఉద్దేశానికి బదులు దైవం తన ఉద్దేశాన్నీ, క్రియలనూ నీ ద్వారా నెరవేరుస్తుంది. అలా చేయడం హీనమైన నీ వైయక్తిక సౌఖ్యాలకై, కోరికలకై కాక, సమస్త విశ్వప్రయోజ నానికీ, నీ దివ్యశ్రేయస్సుకీ, అందరి నిగూఢ శ్రేయస్సుకే సుమా! అప్పుడు నీవు దివ్యప్రకాశంలో మునిగి కాలం నిర్వర్తించే క్రియలనూ, దాని ప్రయోజనాన్నీ గ్రహించగలవు. ఈ విశ్వంలో దేవుని స్వరూపాన్ని దర్శించగలవు. ఆయన ఆదేశాన్ని వినగ లవు. నీ స్వభావం ఆయన ఇచ్ఛనే, అదెట్టిదైనా సరే, తన పరిక రంగా గ్రహిస్తుంది. 'ఇదేమిటి?' 'ఇలా ఎందుకుచేయాలి?' అని అడగకుండా దాన్ని నెరవేరుస్తుంది. నీ ప్రతిచర్యలోనూ, పైనుండీ, అలాగే నీలోనుండీ దివ్యవిజ్ఞానానికీ, దాని ప్రాముఖ్యానికీ ఆవ శ్యకమైన జ్ఞానం, ఒక తేజోవంతమైన అనుమతి సిద్ధిస్తుంది. ఇక బాధ్యతంతా ఆయనదే. ఆ సమరం, విజయం, సామ్రాజ్యం అంతా ఆయనవే.

ఈ జీవితంలో దివ్యత్వ వ్యక్తీకరణ సాధించడమనేది ఇదే

ఈ జగత్తులో, శరీరంలో నీవు సాధించిన సమగ్రత అనేది ఇదే. అప్పుడు తాత్కాలికమైన పుట్టుకతో కూడిన ఈ విశ్వానికి ఆవల మహోత్తమమై, శాశ్వతమైన పరమాత్మ చైతన్యం నీ దవుతుంది. నీవు నీ మహోత్తమమైన పురుషోత్తమ స్థితిలో శాశ్వ తంగా నిల్చిపోతావు. అప్పుడు జననమరణ చక్రం నిన్ను బాధిం చదు. ఎందుకంటే ఇక్కడే – ఇహైవ – ఈ జీవితంలోనే నువ్వు దివ్యత్వాన్ని అనుభవంలోకి తెచ్చుకొంటావు. నీ ఆత్మ మనస్సు లోను, శరీరంలోనూ, ప్రవేశించినప్పటికీ సువిశాలమైన అనంత తత్త్వంలోనూ, దివ్యసామ్రాజ్యంలోనూ విరాజిల్లుతూ వుంటుంది.

ముగింపు

సమగ్రంగా నీ ఆత్మనూ, నీ స్వభావాన్నీ ఆ పరమపురుషునికి సమర్పించుకోవడమే సర్వోన్నతమైన పరమప్రక్రియ. నీ మహోన్నత స్వరూపమైన దైవానికి ధర్మాలనన్నింటినీ పరిత్యజించడమే, నీలోని అంశాలన్నింటి ఆకాంక్షను అవశ్యంగా పరమాత్మకు అంకితం గావించడమే ఇది. ఒక్కసారి నీవు దీన్ని, ప్రారంభదశలోగానీ, లేదా నీ మార్గంలో కొంతకాలం తరువాతగానీ సాధించగలిగావంటే, అప్పుడు నీవు ఏ స్థితిలో వున్నా, బాహ్యప్రకృతి ఎలా ఉన్నా, నీ మార్గం సరి అయినదే. నీకు పరిపూర్ణత సిద్ధించి తీరుతుంది. పరమాత్మ నీలో స్థిరవాసమేర్పరుచుకొని నీ యోగాన్ని పై మార్గంలో నడిపించి నీ స్వభావానికి అనుగుణమైన పూర్ణఫలప్రాప్తికి తీసుకుపోతుంది. ఆ తరువాత నీ జీవనవిధానం, నీ చర్యలు ఎట్టివైనా, నీవు నీకు తెలిసేవిధంగానే ఆ దైవంలో జీవిస్తావు, ప్రవర్తిస్తావు. ఆ దైవశక్తి నీ ద్వారా బాహ్యమూ, ఆంతరమూ అయిన నీ ప్రతిచర్యలోనూ తానే పనిచేస్తుంది.

ఇదే పరమమైన మార్గం. ఎందుకంటే ఇదే మహోత్తమ రహస్యం, మరియు అందరూ క్రమక్రమంగా అనుసరించగల అంతరంగిక ప్రక్రియ, నీ ఆధ్యాత్మిక జీవితపు పరమసత్యము.

అనువాదం: శిరోమణి సముద్రాల లక్ష్మణయ్య

సమాప్తి

Cast away liking and disliking, destroy preference and hatred, root out shrinking and repugnance.... Look on them with the silent and tranquil regard of an impersonal spirit.

Sri Aurobindo

గీతాయోగము – పూర్ణయోగము

మానవజీవితం సాధారణంగా మానసిక ఆదర్శాలను పాటిస్తూ నైతిక నిబంధనలకు లోబడి కోరికలను తృప్తిపరచుకొంటూ సాగిపోతుంది. గీతాయోగము కర్మలను (works) భగవంతుని కర్పించి యజ్ఞభావముతో చేయుట, కోరికలను జయించుట, నిరహంకార, నిష్కామ కార్యాచరణము (desireless action[1]) దైవము యెడ భక్తి, విశ్వచైతన్యమును పొందుట, సమస్త జీవకోటితో ఐక్యత, దైవముతో తాదాత్మ్యము చెందుట; మన యోగము (పూర్ణయోగము, integral yoga) అంతటితో ఆగక అతిమానస జ్యోతిని, శక్తిని కిందికి తెచ్చి (చరమ లక్ష్యము) ప్రకృతిని రూపాంతరీకరింపజేయుట.

*

శ్రీఅరవిందుల సందేశంలోని మూలసత్యాన్ని గీత మన ముందు ఉంచుతోంది – అనడం వాస్తవం కాదు; ఏలన, ప్రపంచమున జన్మరాహిత్యాన్నే చరమలక్ష్యంగా, లేక కనీసం యోగంయొక్క చరమసిద్ధిగా గీత అంగీకరించుతున్నట్లు కన్పించుతోంది; ఆధ్యాత్మిక పరిణామభావాన్నికాని, ఉచ్ఛతర భూమికలకు, అతిమానస సత్య-చేతనకు సంబంధించిన భావాన్నిగాని అది ముందుకు తెచ్చి స్పష్టపరచలేదు; కావున పార్థివ జీవనం సంపూర్ణ పరివర్తనానికి సాధనంగా ఆ చేతనను క్రిందికి దించాలనే భావం అసలే లేదు. [2]శ్రీఅరవిందుని వ్యాఖ్యానము ననుసరించి, సత్య-చేతనారూపమైన అతిమనస్సు ప్రస్తావన ఋగ్వేదంనందూ, ఉపషత్తులలో ఒకటి రెండు చోట్లా కలదు; కాని ఉపనిషత్తుల్లో మానసిక, ప్రాణిక, దైహిక పురుషులను అతిక్రమించి ఉండే విజ్ఞానమయ పురుషుని భావనయందు బీజరూపాన మాత్రమే అది

---

[1] శ్రీఅరవిందులు work, action అనే రెండు పదములతో వేర్వేరు అర్థచాయలను సూచిస్తారు. work - పనులు, action -ఆలోచించటం మొ॥ అన్నివిధములైన ప్రవర్తన.

[2] శ్రీఅరవిందులు తన నిక్కడ 'నేను' అని కాక, ప్రథమ పురుషలో ప్రయోగించుకుంటున్నాడు.

– అనువాదకుడు

ఉంది; కాగా ఋగ్వేదమందు దాని బీజమేకాక, దాని భావన ఉందిగాని, సూత్రరూపంగా మాత్రమే ఉంది; ఆ సూత్రాన్ని అక్కడ అభివృద్ధిపరచలేదు. అంతేకాదు, హిందువుల తర్వాత సంప్రదాయమందు ఆ సూత్రం సైతం అదృశ్యమయింది.

ఇలాంటి విషయాలే, హిందూ సంప్రదాయంతో పోల్చినపుడు, శ్రీఅరవిందుని సందేశానికిగల నవ్యతను సమకూర్చుతాయి – ప్రపంచం మాయాసృష్టి కాదు, లేక అది భగవంతుని లీల మాత్రమే కాదు, లేక దేనినుంచి మనం తప్పించుకోవాలో, అజ్ఞానమందు తిరిగే అట్టి ఒక జన్మచక్రం కాదు, కింతు ప్రపంచం ఒక అభివ్యక్తి-క్షేత్రం, ఈ క్షేత్రమునందు అంతరాత్మ మరియు ప్రకృతియొక్క అధికాధిక పరిణామం జరుగుతూ ఉంటుంది. ముందు ద్రవ్యమందు, తర్వాత ద్రవ్యంనుండి ప్రాణ, మనస్సుల ద్వారా, ఏది మనస్సున కావల ఉందో, దాని దిశగా ఈ పరిణామం ప్రవర్తించి, జీవనమందు సచ్చిదానందాల సంపూర్ణ అభివ్యక్తివరకు అది కొనసాగుతుంది. ఇదిగో, ఈ భావమే ఈ పూర్ణయోగానికి ప్రాతిపదిక, ఈ భావమే జీవితానికి ఒక నూతన అర్థమిస్తుంది.

*

మన యోగం, గీతా సారాంశమంతా దానిలో ఇమిడి ఉన్నప్పటికి, గీతాయోగంతో సమం మాత్రమే కాదు. మన యోగమందు (సరాసరి) సంపూర్ణ సమర్పణయొక్క భావము, సంకల్పము, ఆకాంక్షలతోనే ఆరంభించుతాము; కాని అదే సమయాన మనం నిమ్నప్రకృతిని నిరాకరించాలి – ఉచ్ఛతర ప్రకృతియందలి స్వేచ్ఛలోని కారోహించే ఉచ్ఛతర ఆత్మచేత నిరాకరించాలి, నిరాకరించి నిమ్నప్రకృతినుండి చేతనను ఉద్ధరించాలి. మన మీ ద్వివిధ పక్రియ నవలంబించకపోతే, తామసిక, కావున ఒక మిథ్యాసమర్పణ మాత్రమే చేసే ప్రమాదంలో పడిపోతాం. అట్టి సమర్పణయందు ఎట్టి ప్రయత్నం ఉండదు. ఎట్టి తపస్య ఉండదు, కావున ఎట్టి ప్రగతి ఉండదు; అథవా మనమొక రాజసిక సమర్పణ చేసే ప్రమాదం ఉంది; ఈ సమర్పణ మనం భగవంతునికి

కాక, భగవంతుని గురించి మనం స్వయంగా కల్పించిన ఒక భావానికో, ఒక విగ్రహానికో చేస్తాం; కాగా ఈ భావము, విగ్రహము మనము రాజసిక అహంకారానికి ముసుగుగానో, అంత కంటె నికృష్టంగానో ఉంటాయి.

*

I may say that the way of the Gita is itself a part of the yoga here and those who have followed it, to begin with or as a first stage, have a stronger basis than others for this yoga.

(*SABCL* Vol. 23, p. 669; Vol. 22, pp. 69-70; Vol. 23, p. 580)

అనువాదం: డా॥ ఆర్.ఎల్.ఎన్. శాస్త్రి, చెలసాని నాగేశ్వరరావు ('యోగంపై లేఖల' నుండి)

సమాచార పత్రం

17 నవంబరు 2003 నాటికి నిరోద్‌బరన్ గారు 100 ఏళ్లు పూర్తి చేసుకుంటారు. వారికి మన కృతజ్ఞతాపూర్వకమైన, హృదయ పూర్వకమైన శుభాకాంక్షలు. వారికి శ్రీఅరవిందులతోగల సంబంధము గురించి వారి మాటలలోనే "శ్రీఅరవిందులకు కాలి ఎముక విరిగినప్పుడు మేము వారికి ఉపచారములు చేయుచుంటిమి. ఒకనాడు శ్రీమాత ఆ గదిలోకి వచ్చి నేనూ, శ్రీఅరవిందులు మంచంమీద కూర్చొని పసిపిల్లలల్లే ఆడుకుంటున్నట్లు ఒక దృశ్యమును చూచిరట". ఆహా ఎంత అద్భుతమైన దృశ్యము!

నిరోద్‌బరన్‌గారు ఇంగ్లండులోని ఎడిన్‌బరోలో డాక్టరు చదివి కొన్నాళ్లు ప్రాక్టీసు చేసేరు. 30 ఏళ్ల వయస్సులో 1933 లో ఆశ్రమంలో చేరారు. శ్రీఅరవిందులు వారిని కవిత్వములోను, సాహిత్యములోను ప్రవేశపెట్టారు. ఆ తరువాత 1938 నుంచి 1950 వరకు 12 ఏళ్లపాటు ఆయన వారి పర్సనల్ ఎట్టన్‌డెంటుగా పని